

CHÀO MỪNG 90 NĂM NGÀY THÀNH LẬP ĐOÀN THANH NIÊN CỘNG SẢN
HỒ CHÍ MINH (26/3/1931 – 26/3/2021)

TỈNH ĐOÀN BÌNH DƯƠNG – HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT TỈNH

ẤN PHẨM CÁC BÀI ĐẠT GIẢI

CUỘC THI SÁNG TÁC CÁC TÁC PHẨM NGHỆ THUẬT
CHÀO MỪNG 90 NĂM NGÀY THÀNH LẬP
ĐOÀN THANH NIÊN CỘNG SẢN HỒ CHÍ MINH
(26/3/1931 - 26/3/2021)

Chủ đề

KHÁT VỌNG TUỔI TRẺ

Dựng xây đất nước

Lời ngỏ

Nhằm nâng cao nhận thức, bồi đắp lý tưởng, niềm tự hào cho cán bộ, đoàn viên, thanh thiếu nhi về truyền thống cách mạng của Đảng, của dân tộc, của Đoàn TNCS Hồ Chí Minh qua 90 năm trưởng thành và phát triển gắn với thực hiện Chỉ thị số 42-CT/TW ngày 24/3/2015 của Ban Bí thư Trung ương Đảng về “Tăng cường sự lãnh đạo của Đảng đối với công tác giáo dục lý tưởng cách mạng, đạo đức, lối sống văn hóa cho thế hệ trẻ giai đoạn 2015-2030”, Ban Thường vụ Tỉnh Đoàn phối hợp với Hội Văn học Nghệ thuật tỉnh Bình Dương tổ chức Cuộc thi sáng tác các tác phẩm nghệ thuật chào mừng kỷ niệm 90 năm Ngày thành lập Đoàn TNCS Hồ Chí Minh với chủ đề “Khát vọng tuổi trẻ dựng xây đất nước”.

Với mục đích tạo điều kiện cho các văn nghệ sĩ, cán bộ Đoàn, Hội, Đội, đoàn viên, thanh thiếu nhi trong và ngoài tỉnh có cơ hội thể hiện năng lực, phát huy năng khiếu, sở trường, khả năng sáng tạo của mình thông qua cuộc thi sáng tác các tác phẩm nghệ thuật chào mừng kỷ niệm 90 năm Ngày thành lập Đoàn TNCS Hồ Chí Minh. Cuộc thi đã chính thức được phát động từ tháng 11/2020 đến tháng 3/2021. Tham gia cuộc thi, các thí sinh phải chọn một trong 04 hình thức sau để sáng tác: Bài hát; hình ảnh; thơ, tản văn; truyện ngắn và ký. Các tác phẩm xoay quanh nội dung ca ngợi về Đảng Cộng sản Việt Nam, Chủ tịch Hồ Chí Minh, quê hương đất nước, truyền thống của 90 năm Đoàn TNCS Hồ Chí Minh trong sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc Việt Nam xã hội chủ nghĩa,...

Trải qua 05 tháng dự thi, Ban thư ký đã tổng hợp tổng cộng **248** tác phẩm dự thi. Trong đó, thể loại nhạc gồm **44** tác phẩm dự thi, thể loại thơ, tản văn gồm **173** tác phẩm dự thi, thể loại truyện ngắn và ký gồm **14** tác phẩm dự thi, thể loại ảnh gồm **19** tác phẩm dự thi. Các bài dự thi đều đạt chất lượng tốt, tuy nhiên vẫn có một số tác phẩm không đạt yêu cầu. Qua nhiều vòng chấm điểm và đánh giá, Ban tổ chức cuộc thi đã tiến hành trao giải đối với thể loại nhạc gồm **12** giải, trong đó **01** giải nhất, **01** giải nhì, **02** giải ba và **08** giải khuyến khích. Đối với thể loại thơ và tản văn gồm **09** giải, trong đó **01** giải nhì, **02** giải ba và **06** giải khuyến khích. Đối với thể loại truyện ngắn và ký gồm **07** giải, trong đó **01** giải nhất, **01** giải nhì, **01** giải ba và **04** giải khuyến khích. Đối với thể loại ảnh gồm **06** giải, trong đó **01** giải nhất, **01** giải nhì, **01** giải ba, **02** giải khuyến khích. Đặc biệt, Ban tổ chức và Ban Giám khảo thống nhất trao **01** giải phụ “Câu chuyện ảnh ý nghĩa nhất” ở thể loại Ảnh.

Thời gian qua, Cuộc thi đã nhận được rất nhiều sự quan tâm của các văn nghệ sĩ, cán bộ Đoàn, Hội, Đội, đoàn viên, thanh thiếu nhi trong và ngoài tỉnh. Qua đó, Ban tổ chức nhận thấy đây là cuộc thi thiết thực, ý nghĩa. Chính vì thế, các tác phẩm đạt giải cuộc thi, Ban Thường vụ Tỉnh Đoàn đã tổng hợp và phát hành thành ấn phẩm tuyên truyền đến toàn thể tổ chức Đoàn các cấp trong toàn tỉnh với mong muốn các cơ sở Đoàn sẽ triển khai tích cực tuyên truyền trong đoàn viên, thanh niên của đơn vị. Phát huy tinh thần yêu nước, tự hào dân tộc, truyền thống xung kích, tiên phong của thế hệ cán bộ Đoàn, hun đúc ngọn lửa nhiệt huyết và ý chí chiến đấu của mỗi cán bộ Đoàn.

CÁC BÀI ĐẠT GIẢI CUỘC THI

Sáng tác các tác phẩm nghệ thuật chào mừng 90 năm ngày thành lập
Đoàn Thanh niên cộng sản Hồ Chí Minh (26/3/1931-26/3/2021)

Chủ đề: “Khát vọng tuổi trẻ dựng xây đất nước”

Chỉ đạo thực hiện

Đ/c Nguyễn Thị Ngọc Xuân
Bí thư Tỉnh Đoàn Bình Dương

Chịu trách nhiệm nội dung

Đ/c Trần Thị Diễm Trinh
Phó Bí thư Tỉnh Đoàn Bình Dương

Biên tập

Phạm Quang Trí
Nguyễn Thị Minh Hằng
Nguyễn Tùng Lâm
Nguyễn Minh Trí
Nguyễn Thị Kiều Diễm

Trình bày

Lê Trường Thịnh

Trong quá trình biên tập, xuất bản, chắc chắn không tránh khỏi những thiếu sót. Ban biên tập rất mong nhận được các ý kiến đóng góp của quý độc giả giúp cho lần tái bản sau được hoàn thiện hơn.

Các ý kiến đóng góp cho Ban Thường vụ Tỉnh Đoàn, Ban biên tập xin gửi về:

Địa chỉ: Tỉnh Đoàn Bình Dương, Tầng 8, Tháp B, Trung tâm hành chính Tỉnh Bình Dương, P.Hòa Phú, TP. Thủ Dầu Một, tỉnh Bình Dương.

Email: tuyengiaotdbd@gmail.com – Điện thoại: 0274.3824607

BAN BIÊN TẬP

PHẦN I TÁC PHẨM ĐẠT GIẢI THỂ LOẠI ẢNH

Tác phẩm

Đạt giải nhất

Tác phẩm: Tình yêu bóng đá

Tác giả: Bùi Việt Hưng

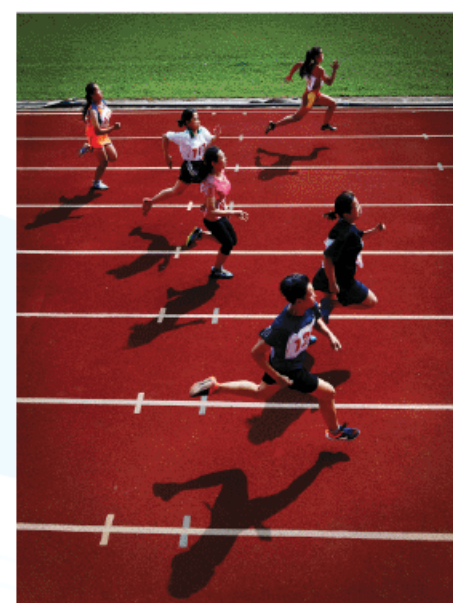
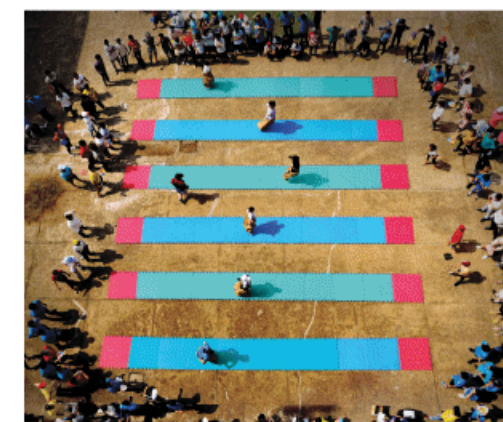
Tác phẩm

Đạt giải nhì

Tác phẩm: Sức trẻ Bình Dương

Tác giả: Nguyễn Văn Bông

Tác phẩm

Đạt giải ba

Tác phẩm: Cho Thành phố sạch đẹp

Tác giả: Ngô Công Hoàng

Tác phẩm

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Tinh thần xung kích thanh niên

Tác giả: Nguyễn Trọng Dương

Tác phẩm

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Mang con chữ cho trẻ khuyết tật

Tác giả: Lưu Lệ Bình

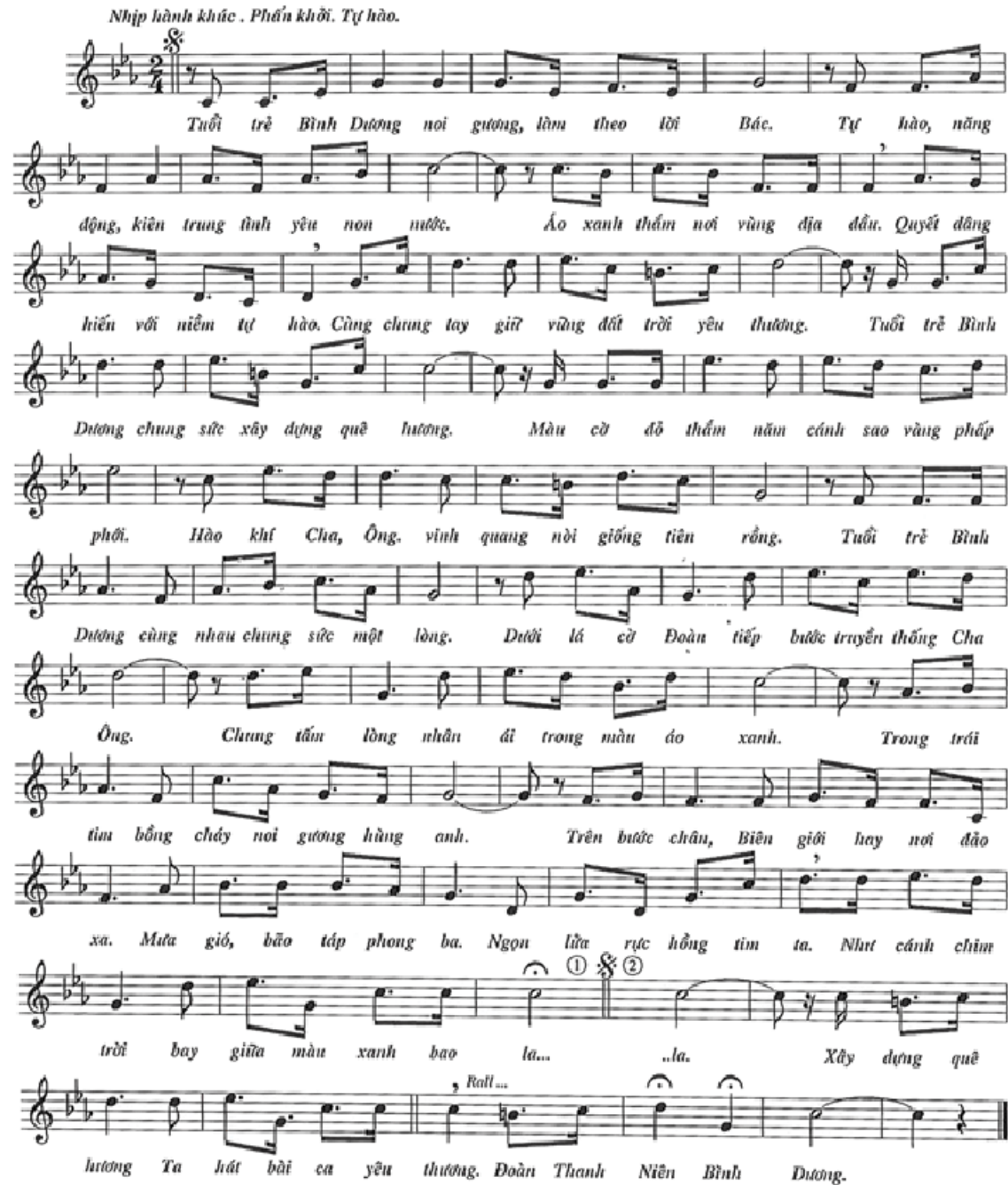

PHẦN II TÁC PHẨM ĐẠT GIẢI THỂ LOẠI NHẠC

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI NHẤT**
 Tác phẩm: Hành khúc tuổi trẻ Bình Dương

Tác giả: Phạm Minh Thuận - Thể loại: Nhạc

Nhịp hành khúc. Phấn khởi. Tự hào.

Tuổi trẻ Bình Dương noi gương, làm theo lời Bác. Tự hào, năng
 động, kiên trung anh yêu non nước. Áo xanh thêm nơi vùng địa đầu. Quyết dâng
 hiến với niềm tự hào. Cùng chung tay giữ vững đất trời yêu thương. Tuổi trẻ Bình
 Dương chung sức xây dựng quê hương. Màu cờ đỏ thắm nân cánh sao vàng phấp
 phới. Hào khí Cha, Ông. vinh quang nời giống tiên rồng. Tuổi trẻ Bình
 Dương cùng nhau chung sức một lòng. Dưới lá cờ Đoàn tiếp bước truyền thống Cha
 Ông. Chung tâm lòng nhân ái trong màu áo xanh. Trong trái
 tim bỗng cháy nơi gương hùng anh. Trên bước chân, Biên giới hay nơi đảo
 xa. Mưa gió, bão táp phong ba. Ngọn lửa rực hồng tim ta. Như cánh chim
 trời bay giữa màu xanh bao la... ..la. Xây dựng quê
 hương Ta hát bài ca yêu thương. Đoàn Thanh Niên Bình Dương.

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI NHÌ**
 Tác phẩm: Tiến lên bên cờ Đoàn

Tác giả: Phạm Minh Thuận - Thể loại: Nhạc

$\text{♩} = 120$
 Vui tươi - mạnh mẽ

Tuổi thanh niên khó khăn nào đâu sợ gì Lỡ của
 ...Niên chúng tôi nguyện luôn sẵn sàng Cùng tiếp
 Bác trong tim ta hàng khúc ghi Rèn tâm trí sáng
 bước cha ông xây dựng núi sông Bằng ngọn lửa cháy
 trong ta lên đường Bằng nhiệt huyết góp tay xây dựng quê
 lên bao khát vọng Là ngọn...
 hương Đoàn Thanh... ..lửa hun đúc từ ngàn xưa Bạn hỡi hãy
 ...hỡi vai
 xiết chặt tay Cùng đắp xây quê hương này Truyền
 sắt kẻ vai Cùng tiến lên bên cờ Đoàn Ngọn
 đồng cha ông Rạng rỡ non sông Ngời sáng quê hương Việt Nam
 lửa yêu thương. Rọi...
 Bạn... ..sáng muôn phương Rạng rỡ quê hương Bình Dương

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI BA**
 Tác phẩm: Tự hào sức trẻ Bình Dương

Tác giả: Nguyễn Long - Thể loại: Nhạc

Nhịp đi - Hùng tráng

Một Bình Dương đầy sức trẻ từ sức trẻ thanh niên
 Một Bình Dương đầy năng động từ khát vọng vươn lên
 Khắp miền quê hương ta cũng về đây dâng tuổi xuân xây
 dựng miền đất này đem ước mơ hoài bão từ Huy hiệu
 Đoàn ca trên ngực áo ta cống hiến hết lòng vì Bình Dương mến
 thương Sức trẻ Bình Dương đưa con thuyền tìm ra biển lớn
 Sức trẻ Bình Dương cho cuộc đời vươn tới tâm cao Từ nhà
 máy đến những công trình Từ phố đông đến làng quê mới nơi
 đâu cũng trào dâng sức sống Sức sống mùa Xuân
 Sức sống diệu kỳ Từ sức trẻ Bình Dương.

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI BA**
 Tác phẩm: Vinh quang thanh niên Việt Nam

Tác giả: Nguyễn Phụng - Thể loại: Nhạc

♩ = 110 Rộn ràng - Tự hào

Bình Dương hôm nay đang từng ngày đổi mới Theo lời Đảng
 gọi ta thăng hưởng đến tương lai Cùng tiến lên trên những chặng đường
 một Chung tay xây dựng một thành phố thông minh Để Bình Dương yêu
 thương đẹp tươi sáng ngời Đoàn kết Sáng tạo Lập thân
 Kiến quốc Cùng sát vai Cùng chung ý chí Bước tiếp bước cha
 anh với sức sống thanh niên tự hào Khi đất nước cần là có chúng
 tôi Rực cháy ước mơ Niềm tin phút phút Triệu trái
 tim hưởng đến tương lai Ta xung kích đi đầu Đi bất cứ nơi
 đâu Là Đoàn viên Thanh niên chúng ta luôn sẵn sàng
 Vinh quang Thanh niên Việt Nam!

Coda

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH**
 Tác phẩm: Thanh niên lên đường

Tác giả: Đỗ Trần Trung - Thể loại: Nhạc

$\text{♩} = 110$
 Khỏe khoắn, tự hào

Thời thanh niên sáng tươi chân trời mơ ước. Từng ngày bình
 (Và ta) đi bốn phương xây dựng quê hương. Tuổi trẻ của
 mình thấp lè tè rực rỡ khát vọng. Nhiệt huyết căng tràn nơi trái tim hồng rực
 ta hiến dâng cho những lý tưởng. Cờ đỏ sao vàng tung bay trên đường ta...
 1a. cháy. Với tình yêu Tổ quốc chấp cánh cho ta bay cao. Và ta
 2a. ...bước. Đất nước đang đón chờ ta biến mơ ước thành hiện thực.
 Kia đường dài tương lai phía trước! Bàn chân ta vượt muôn chông gai.
 Hôm nay ta miệt mài học tập để mai lập thân lập nghiệp. Tự hào màu
 Thanh niên ta lên đường theo tiếng gọi của đất nước quê hương. Cuộc đời đẹp
 1b. áo thanh niên Việt Nam! Đi khắp miền, dù biên cương rừng sâu. Đi khắp
 nhất khi ta tình nguyện! Đây sức...
 2b. miền, dù hải đảo xa xôi, vượt gian lao, vững bước! ...trẻ, "đâu cần thanh niên
 có". Luôn sẵn sàng, "việc gì khó có thanh niên", chúng ta lên đường!

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH**
 Tác phẩm: Tự hào tuổi trẻ Bình Dương

Tác giả: Nguyễn Phụng - Thể loại: Nhạc

Vui tươi - Tự hào $\text{♩} = 125$

Tự hào là thanh niên của quê hương Bình Dương. Thành phố đẹp
 ...dài rộng thênh thang và tương lai chờ ta. Vững bước Đoàn
 xính, thông minh và năng động. Thành phố 4 . 0 Cho
 ta đi lên cùng thời đại. Rực sáng những ước mơ. Trong
 bao niềm tin và sức sống. Mang trong tim khát vọng.
 tìm bừng lên niềm tin mới. Thanh niên luôn sáng tạo.
 1. Với trái tim đầy nhiệt huyết. Cùng dựng xây đất nước. Làm
 Với khát khao cùng vươn tới...
 2. đẹp thêm quê hương. Đường... ..Vì tương lai tươi sáng. Đâu
 ngại gì khó khăn. Đi ta đi lên thanh niên thành
 Mang bao yêu thương ta đi dệt
 phố Bình Dương. Đi ta đi lên góp sức dựng xây quê hương. Những
 những mùa xuân. Cho quê hương thêm sáng mắt niềm tin tương lai. Ước
 1. công trình xanh mang tên Đoàn ta đó. Xung kích, tình nguyện, Luôn luôn tiên phong.
 mở nở hoa cho...
 2. đời vang câu hát. Khúc hát tự hào, thanh niên Bình Dương.

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH**
 Tác phẩm: Hành khúc thanh niên Bình Dương

Tác giả: Ngô Phạm Toán - Thể loại: Nhạc

Dưới cờ Đảng quang vinh tuổi trẻ luôn vững bước,
 Đây tuổi trẻ Bình Dương tự hào vang tiếng hát,
 trên con đường cách mạng rạng rỡ tương lai. Rèn đức với luyện
 chùi là cờ của Đảng hướng tới vinh quang. Rèn ý chí không
 tài vì ngày mai lập nghiệp. Sáng ngời lớp thanh niên Cộng
 ngừng cùng thanh niên Việt Nam.
 sản Hồ Chí Minh
 Ôn lời Bác kính yêu thanh niên
 quyết tâm luyện rèn.
 Xin cống hiến tuổi xuân cho quê
 hương mãi mãi đẹp giàu, xin cống hiến tuổi trẻ, cho đất nước
 rạng rỡ mùa xuân. Xin hát những bài ca, tự hào thanh niên Việt
 Nam. Những đóa hoa muôn màu rực rỡ hay những tia nắng hồng tô
 đẹp tổ quốc ta.

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH**
 Tác phẩm: Tự hào thanh niên Bình Dương

Tác giả: Phạm Thanh Phong - Thể loại: Nhạc

Hơi nhanh-Tự hào

Đoàn thanh niên ta đi lên bao khó khăn không lùi bước.
 Vì nhân dân ta hy sinh hiến dâng tuổi trẻ cho đời. Thi đua dựng
 xây nước nhà hạnh phúc ấm no. Quyết tâm đi lên, thanh niên là kẻ
 đầu. Như đàn chim cẩu, ta sát cánh bên nhau. Mỗi bước ta
 đi hiến ngang dưới ngọn cờ hồng. Tâm huyết kế thừa về vang cha ông dựng
 nước. Vượt lên gian khó, phát huy truyền thống quang vinh. Cùng nhau chung
 sức xây dựng đẹp giàu quê hương. Tự hào đẹp tuổi màu áo xanh thanh
 niên. Bình Dương đi lên thanh niên vì nước quên mình.

Tác giả: Nguyễn Văn Tám – Thể loại: Nhạc

LỜI

Tự hào con cháu Rồng Tiên
Đọc ngang sông núi làm nên sử vàng
Chúng con tiếp bước lên đường
dựng xây đất nước huy hoàng mùa xuân

VỌNG CỔ

CÂU 1: Muôn thuở lưu danh những bậc tiên nhân gây dựng cơ đồ
non sông nước Việt, đẹp như bài thơ chưa chan tình quê tha thiết là bản
hùng ca âm vang khúc hát quân ... hành.

Tổ Quốc thân yêu ơi! thể quyết giữ gìn.

+ Noi gương truyền thống cha ông chúng con tiếp bước, xây dựng
nước non nhà giàu đẹp ấm no

+ Tô thắm màu cờ bao gian khó vượt qua, hát vang khúc ca thanh
niên tình nguyện

+ Hát vang với cuộc đời, hát bằng cả tình người, hát cùng bạn bè
chứa niềm mơ ước...

CÂU 2: Như những cánh chim, bay không biết mỏi, dệt nên mùa
xuân tươi đẹp cuộc đời.

Thân ái những vòng tay nối rộng đất trời.

+ Xuống biển, lên rừng về đồng xanh, vùng sâu heo hút, khó khăn
không sờn lòng, thử thách quyết vượt qua.

+ Em thơ tươi cười bên vần chữ ê - a, mẹ bõm bẻm môi trầu bên
ngôi nhà mới.

+ Trồng cây gây rừng cho thêm xanh đồi núi, ngăn con lũ trà ta đắp
đập ven đê...

LÝ BÔNG DỪA

1. Xin... làm. Giọt nắng tươi hồng
2. Nhánh hoa khoe sắc, giữa trời bao la
3. Làm con ong, dâng mật ngọt cho đời
4. Thắp sáng tâm hồn, bằng ngọn lửa yêu thương
5. Đường tương lai, ngời sáng quang vinh
6. Bài ca xây đời, thêm niềm tin yêu

VỌNG CỔ

CÂU 5: Tình nguyện hai tiếng thiêng liêng phía trước, bạn và tôi
cùng nhau vững bước vì một ngày mai phồn thịnh huy... hoàng.

Vững chí bên gan son sắt một lòng.

+ Trong từng nhịp bước có lời người xưa nhắn nhủ, dù cho vật đổi
sao dời vẹn giữ chung thủy

+ Trọn niềm tin yêu với xứ sở quê hương, vì cuộc sống thân yêu, vì
tương lai tươi sáng.

+ Khát vọng bùng sôi ước mơ chấp cánh, cho mùa xuân thắm tươi
nắng mới trong lành

CÂU 6: Chúng tôi đi có bao người đời mắt đợi trông, không dẫn đo
lặng thầm không một chút suy tư.

+ Dù ở mặt trận nào cũng quyết xung phong, dân hiến tuổi thanh
xuân thắm màu cờ Tổ quốc.

+ Chân lỵ sáng ngời khắc ghi lời của Bác, khó khăn không sờn
lòng, thử thách quyết vượt qua.

+ Mang trong lòng tình yêu đất nước, biết mấy yêu thương, biết mấy
tự hào.

Tuổi hai mươi, cháy trong tôi
Căng đầy nhiệt huyết sôi sục trí, tài
Xanh màu ước vọng tương lai
Xanh mầm hạnh phúc ngày mai huy hoàng./.

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI HUYẾN KHÍCH**
 Tác phẩm: Tuổi trẻ Việt Nam tiếp bước

Tác giả: Vi Mộng Hoàng - Thể loại: Nhạc

Sôi nổi - Tự hào

Việt Nam vinh quang tự hào nơi giống Tiên Rồng. Hoàng Sa, Trường Sa ngày đêm dạt dào sóng vỗ. Đất nước mến thương bốn ngàn năm dựng nước. Khúc quân hành quá sức sôi ngọn lửa trong tim. Nâng bước ta đi theo lời Bác thẳng rời. Bảo giông nề ca rực cháy trong tim ta. Tuổi trẻ hôm nay vững tin hướng tới tương lai. Phất cao ngọn chi tung cánh chim bay xa. Tuổi trẻ chung tay xây dựng non nước thanh bình. Chí cao kiên cờ trên con đường quyết thắng. Hiến dâng tuổi xuân viết tiếp trang sử vàng. Tô thắm quê cường đến những miền đất mới. Sát vai cùng nhau góp sức ươm mầm xanh. Rực ánh huy hoàng mãi vang vọng hùng ca. **Điệp khúc:** Tình yêu Tổ Quốc thắp sáng lên niềm tin. Vượt qua bão tố chinh phục những đỉnh cao. Trong gian khó nguy nan quyết chí không lùi bước. Hiến ngang tiến lên giương cao ánh đuốc thiêng. Vì một Việt Nam tỏa sáng khắp năm châu. Sức trẻ tiên phong đoàn kết và sáng tạo. Mang trái tim tình nguyện tung bay cùng màu cờ, đến mọi miền quê hương, hòa nhịp ước mơ cùng đắp xây ngày mai. Cuộc sống đi... .. mai.

Tác phẩm **ĐẠT GIẢI HUYẾN KHÍCH**
 Tác phẩm: Niềm tin tuổi trẻ Bình Dương

Tác giả: Huỳnh Tấn Lộc - Thể loại: Nhạc

(Tươi vui - trẻ trung)

Xuân đến mùa xuân đến rực rỡ sắc mai vàng tuổi trẻ Bình Dương yêu đời hát Tuổi trẻ đầy nhiệt huyết dựng xây nước non mình tuổi trẻ Bình Dương nồng cháy đón xuân về niềm tin tươi sáng ngời trong tia nắng trái tim hồng nhịp chân vươn tới niềm tin phơi phới dẫu bao gian lao những tâm hồn đầy những khát biết bao tự hào những con người... vọng ...trào dâng sức mới. Hát trên công trình mới tầng cao có anh và tôi Để bây giờ rạng rỡ cầu cao nối sang bờ vui rền vang tiếng máy hòa khúc nhạc vui xóm thôn quê đèn hoa lung linh rực rỡ ngày xuân tháng năm yên làng thành nơi phố chợ ở đâu cũng có tuổi trẻ Bình bình làng quê phố phường chào nồng thôn mời tuổi trẻ Bình Dương chung cùng đôi tay làm nên xuân mới qua rồi gian Dương chung kẻ đôi vai làm nên quê mới Tự hào tuổi khó nước non ta mãi trong thanh bình tuổi trẻ chúng ta gọi mở hội đố cho ngày mới trẻ chúng ta đôi chân luôn sẵn sàng vượt mọi khó... ..khăn đi giữ gìn quê hương đẹp mãi

Tác phẩm

ĐẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH

Tác phẩm: Tự hào áo xanh cờ đỏ sao vàng

Tác giả: Nguyễn Hữu Toàn - Thể loại: Nhạc

Song ca nam nữ
Vinahouse-Tempo 140

Chúng tôi đi tiên phong trên mọi nẻo đường, vượt bao khó khăn với nhiều thử thách, chúng tôi lên đường mang theo ngọn lửa rực cháy thắp sáng lên bầu nhiệt huyết. Thắp sáng niềm tin theo Đảng quang vinh là tuổi trẻ chúng tôi hôm nay cùng sánh vai bạn bè năm châu dưới lá cờ đoàn xung phong tiến lên

1.
xanh là tuổi trẻ Bình Dương. Tự hào thay người con đất Việt, từ ngàn xưa lòng trung nước non. Yêu quê hương ta lao động hăng say, xây dựng cho nước Việt đời đời bền vững

2.
Áo xanh cờ đỏ sao vàng, áo xanh tuổi trẻ thanh niên. Áo xanh đi mọi nẻo đường áo xanh tự tin tiến lên. Áo xanh đi mọi nẻo đường áo xanh tự tin tiến lên.

1. 2.

* Có thể thay chữ Bình Dương thành Việt Nam để sử dụng rộng rãi

PHẦN III CÁC TÁC PHẨM ĐẠT GIẢI THỂ LOẠI THƠ – TẢN VĂN

Tác giả: Nguyễn Phương Linh – Thể loại: Thơ, tản văn

Bài thơ được viết dựa trên hình mẫu người thật, việc thật với cảm xúc trân trọng, biết ơn và lưu giữ sâu sắc về hình ảnh người Bí thư chi đoàn cũng là Bác sĩ đang công tác tại Trung tâm Y tế thị xã Bến Cát - đồng chí bác sĩ Trần Đức Thọ; sau khi tham gia chương trình thăm, khám bệnh cho các Mẹ Việt Nam anh hùng cùng Liên chi đoàn Khối cơ quan (ngày 27/7/2020) đã vội vẫy tay tạm biệt chúng tôi để làm nhiệm vụ ở Khu cách ly. Hình ảnh người thủ lĩnh thanh niên vui vẻ, nhiệt huyết, với chiếc áo xanh tình nguyện bên mình, khoác lên màu blouse trắng, mỉm cười và vẫy tay chào chúng tôi dưới nắng vàng tươi ngày hôm ấy, là hình ảnh tiêu biểu của trái tim tận hiến, nhiệt huyết, thể hiện vai trò, trách nhiệm của thanh niên và nhiệm vụ cao cả, thiêng liêng của người bác sĩ cứu người và hơn lúc nào hết, Tổ quốc cần lắm thay những người tiên phong trong công tác phòng chống dịch bệnh Covid-19 đang diễn biến hết sức phức tạp. Tuy hai màu áo, nhưng cùng một trái tim đỏ, tiêu biểu cho hình ảnh tuổi trẻ Bình Dương xung kích, tình nguyện, sẵn sàng lên tiếng đáp lời Tổ quốc gọi, góp công, góp sức cùng nhân dân chiến đấu kiên cường với đại dịch, vượt qua khó khăn, thử thách, tiếp tục dựng xây quê hương, đất nước ngày càng giàu đẹp.

Tôi vẫn nhớ về sáng ngày 27
 Của kỷ niệm tháng 7 những anh hùng
 Người thủ lĩnh thanh niên khoác lên mình hai màu áo
 Xanh màu tình nguyện, trắng của thiên thân
 Bên trong đó là trái tim nhiệt huyết
 Thêm nụ cười ấm áp lẫn yêu thương.

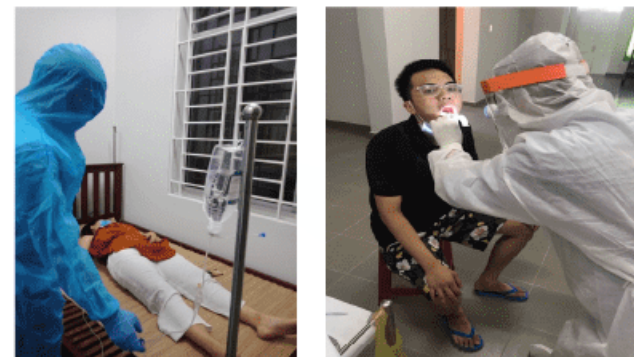
Tôi vẫn nhớ, giọng em trầm ấm lạ
 Mắt đăm chiêu, tay thoăn thoắt ống nghe:
 “Không biết Mẹ có ăn uống được không?
 Người nhà nhớ chăm lo cho Mẹ nhé,
 Để mỗi năm được nghe Mẹ kể chuyện xưa
 Thời oanh liệt, kiên trung người đi trước
 Thế hệ trẻ vững vàng viết vinh quang”.
 Các Mẹ, các chú đều vỗ vầy triu mến
 Nước mình sớm rồi cũng sẽ mạnh, giàu
 Vì tuổi trẻ đức đầy lại tài cao.

***

Hàng rào chắn mở ra rồi đóng lại
 Tiến vào trong nhưng vẫn ngoài đầu
 Vẫy tay chào dáng vẻ thân thương:
 “Chào tất cả, em đi làm nhiệm vụ”.
 Vượt qua hết những muộn phiền, lo lắng
 Tạm rời xa những vui vẻ thường ngày
 Những bữa cơm canh giản đơn mẹ nấu
 Cái vỗ tay tình cảm của người cha
 Những nụ cười và cái ôm ấm áp
 Hay đôi khi chỉ là giấc ngủ ngon...

Hình bóng ấy với áo blouse phấp phới
 Với bên trong vẫn là chiếc áo xanh
 Người thủ lĩnh thanh niên nhỏ nhắn
 Sải bước nhanh trên đầu chiến tuyến
 Vững niềm tin của tuổi trẻ hôm nay
 Bồng thoảng chốc trở thành người chiến sĩ
 Dũng cảm, kiên trung, quật cường ý chí
 Xông pha nơi chiến trường phòng, chống dịch
 Chiến đấu ngày và cả những buổi đêm

Có khó chi những đêm dài mất ngủ
 Hay nỗi lo nguy hiểm cận kề bên
 Góp công sức đánh tan giặc dịch
 Vinh danh nước Nam mãi mãi sáng ngời
 Giữa bốn bề năm châu hoảng loạn
 Đất Việt ta bồng hóa thiên đường
 Dang rộng tay đón những đứa con
 Trở về với quê hương, đất tổ...

***

Qua những lời hỏi thăm sức khỏe
Em vẫn cười tươi: “Đâu có sá gì
Em là thanh niên, sức dài vai rộng
Cực khổ vài hôm chẳng thấm là bao”
Bao mệt mỏi, buồn phiền tan biến hết
Là những khi ai cũng an toàn
Được trở về với bè bạn, người thân
Hay thi thoảng được gửi vào ít thứ
Giỏ trái cây, miếng bánh thật tươi ngon
Hoặc hàng chữ thơ ngây nắn nót
“Cảm ơn các Bác sĩ đã hết mình”
Ừ, là thanh niên đâu ai ngại khó
Nơi đâu khó là có thanh niên
Sẵn sàng xung trận khi Tổ quốc cần
Nhưng vẫn thấy cay cay nơi khóe mắt
Chúc an bình lẫn sức khỏe đến mọi người.

Người thủ lĩnh thanh niên ngày ấy
Trong mắt tôi đã hóa anh hùng
Thời tuổi trẻ bồng bồng khí thế
Dũng cảm kiên trung, một dạ sắt son
Trí sáng, tâm trong, hoài bão lớn
Cùng tạo nên bao kỳ tích giữa thời bình
Là rường cột nước nhà thêm giàu đẹp
Là tấm gương tiêu biểu viết vinh quang
Là động lực để người người phấn đấu
Cùng dựng xây Tổ quốc sớm hùng cường.

Tác giả: Nguyễn Quốc Dũng - Thể loại: Thơ, tản văn

Vang danh trang sử của Đoàn
Anh Lý Tự Trọng - nét son tuyệt vời
Tuổi nhỏ chí lớn ngút trời
Đáp lời Đảng gọi làm người đánh Tây
Giết tên mật thám của Tây
Cứu người yêu nước bị vây nguy nàn
Sa cơ phải chịu buộc ràng
Mặc cho lũ giặc dụ hàng nhiều phen
Mặc cho lũ giặc đờn hèn
Thay nhau tra tấn, bao phen nhục hình
Anh luôn giữ vững niềm tin
Của người Cộng sản, mặc tình hiểm nguy
Thân Anh nào có sợ chi
An toàn tổ chức ngại gì gian lao
Hiên ngang tổ chí anh hào
Sáng ngời khí tiết nêu cao chí hùng
Bọn giặc trông thấy hãi hùng
Gọi là Ông Nhỏ - kính cung cúi chào (*)
Đờn hèn bọn chúng bảo nhau
Giết ngay Ông Nhỏ, để sâu cho dân
Anh hy sinh trọn nghĩa nhân
Sử Đoàn sáng đẹp vô ngần có Anh
Sử vàng dân tộc ghi danh
Lý Tự Trọng - người hùng anh sáng ngời
Ngày nay đất nước đẹp tươi
Nhớ đoàn viên ấy cuộc đời sáng trong
Ngày nay trời rạng ánh hồng
Nhớ Lý Tự Trọng một lòng trung kiên
Ngày nay bao lớp đoàn viên
Đi theo Bác - Đảng vẹn nguyên lời thề
Dù cho muôn dặm sơn khê
Dù cho gian khổ trăm bề nguy nan
Đường thanh niên - đường cách mạng (**)

ẤN PHẨM CÁC BÀI ĐẠT GIẢI

CUỘC THI SÁNG TÁC CÁC TÁC PHẨM NGHỆ THUẬT

CHÀO MỪNG 90 NĂM NGÀY THÀNH LẬP ĐOÀN TNCS HỒ CHÍ MINH (26/3/1931-26/3/2021)

Lời Anh ngày ấy rõ ràng
Con đường Bác chọn huy hoàng cho dân
Con đường trọn nghĩa vẹn ân
Con đường độc lập nhân dân mạnh giàu./

(*): **Ông Nhỏ:** Cái tên mà bọn giặc đã gọi Anh Lý Tự Trọng khi bắt Anh tra tấn dã man nhưng không lay chuyển được Anh.

(**): **Nguyễn Văn:** “Con đường của Thanh niên chỉ là con đường cách mạng, không thể có con đường nào khác”.

ẤN PHẨM CÁC BÀI ĐẠT GIẢI

CUỘC THI SÁNG TÁC CÁC TÁC PHẨM NGHỆ THUẬT

CHÀO MỪNG 90 NĂM NGÀY THÀNH LẬP ĐOÀN TNCS HỒ CHÍ MINH (26/3/1931-26/3/2021)

Tác phẩm: Dấu ấn Thuận An Hòa

Tác giả: Võ Thị Nhạn – Thể loại: Thơ, tản văn

Bia tưởng niệm
Dân quân Chính đảng Thuận An Hòa

Anh đến từ Thuận Giao
Chị đến từ Bình Hòa
Em đến từ An Phú
Chúng ta cùng hội tụ
Nơi Đền tưởng niệm Chiến khu Thuận An Hòa
Thắp nén hương tưởng nhớ ông cha
Những liệt sĩ quên mình vì đất nước
Thế hệ trẻ, chúng ta làm sao quên được!

Nhớ mãi lời ngày xưa ba kể
Đất này, trúc tre cũng là chiến lũy
Gậy, chông cũng là vũ khí
Ông cha ta chiến đấu kiên cường, bền chí
Đánh giặc Pháp rồi giặc Mỹ
Vượt qua mọi trắc trở, hiểm nguy
Chịu đựng bao khó khăn, gian khổ
Nén lòng trước những mất mát, đau thương
Cảm ơn những người mẹ, những người chị...
Đã âm thầm đùm bọc, chở che
Từng lon gạo, từng miếng khô, viên thuốc
Để ấm lòng chiến sĩ ra quân

Chiến thắng rồi! Quá đổi vui mừng!
Buổi hội ngộ, nhớ người còn, người mất
Phút bình yên nghe cõi lòng rất thật
Hòa bình rồi! Thống nhất non sông
Cảm ơn các bậc cha ông
Quê hương đổi mới, đồng lòng chung tay
Thuận An Hòa hôm nay
Dựng xây phát triển tương lai đẹp giàu

Ôi! Tự hào biết bao!
Thuận An Hòa! Thuận An Hòa! Dạt dào mến thương...

Tác phẩm

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Anh hùng đất Việt

Tác giả: Đinh Cảnh Tiên – Thể loại: Thơ, tản văn

Việt Nam đất nước anh hùng
Biết bao hào kiệt vẫy vùng núi sông
Cho dù phận nữ má hồng
Giặc kia xâm lấn quyết không khuất nhường

Bà Trưng sử sách nêu gương
Đánh quân Đông Hán lập vương triều đình
Kinh đô ngụ tại Mê Linh
Lĩnh Nam tên gọi nước mình khi xưa

Tới thời Triệu Âu chẳng vừa
Nhụy Kiều nữ tướng có thừa sức uy
Cưỡi voi đánh phá thành trì
Giặc Ngô khiếp sợ những khi gặp bà

Bạch Đằng sông ấy hùng ca
Khiến quân Nam Hán thành ma đấm tàu
Ngô Quyền trí dũng mưu sâu
Đánh cho Hoàng Tháo đứt đầu máu tầu

Nhớ khi Nhà Tống điên cuồng
Dã tâm bành trướng chiếm luôn nước mình
Quách Quỳ tướng Tống xuất binh
Lý Thường Kiệt đánh phải kinh phách hồn

Quân Nguyên tự phụ mình khôn
Ba lần thảm bại xác chôn đất này
Mã Nhi tan tác thua ngay
Thoát Hoan nhục nhã trốn thay ống đồng

Nhà Minh ngạo nghệ tấn công
Lam Sơn khởi nghĩa đánh không còn gì
Bình Ngô Đại Cáo khắc ghi
Nước Nam độc lập có chi sánh bằng
Lại rằng nhớ chuyện Nhà Thanh
Ý mình nước lớn tiến quân ngập tràn

Quan Trung đánh chúng tiêu tan
Trận nào cũng thắng nát gan giặc này

Việt Nam sử sách còn đây
Đời đời nhớ mãi ngày ngày chẳng quên
Việt Nam sử sách gọi tên
Anh hùng dân tộc có trên bảng vàng.

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Cuống rốn của rừng

Tác giả: Lê Quang Trọng – Thể loại: Thơ, tản văn

Chỗ chân núi Trà Sư có một cánh rừng. Từ phía núi nhìn sang bạt ngàn một màu xanh cây lá. Nhưng ít ai biết rằng, trong màu xanh ấy có một phần là bèo. Loại bèo đặc trưng của vùng đầm lầy nơi này; mùa nước lên phủ xanh hết mặt dòng kênh, như một tấm thảm trải dài vào lòng rừng mẹ. Lần đi xuống với ông anh làm kiểm lâm ở rừng, anh chỉ tay về phía trước: “Phía kia là con cò ốc đang đứng ở đầu cây gáo ngã xuống mặt kênh” – tôi nhìn theo nhưng rất lâu mới tìm thấy được một đốm trắng, nhỏ xíu nằm sâu trong những gốc tràm hằn ngấn nước.

Đôi mắt anh lúc nào cũng lạnh lợi và sáng ngời. Ngồi trên xuồng, mắt không thôi nhìn quanh như tìm kiếm một nỗi gì thân quen, thân thương lắm. Xuồng rẽ nước, tiếng anh nói hòa với tiếng dầm, tiếng chim chóc. Hồi mới ra trường, đơn vị phân công anh về Trà Sư, anh không chịu. Rừng rú hoang sơ, sâu hút trong xứ núi, mỗi lần nghĩ đến thôi là đủ ớn. Anh về một đơn vị khác ở thành. Nhưng sau, mấy lần vào rừng công tác, thấy cánh cò mỗi chiều bay về tổ, anh nhớ má, nhớ tuổi thơ mỗi chiều má ngồi đút cơm, má chỉ: “Kìa con, kìa kìa, con cò kìa, con ngoan ăn đi nè, ăn xong con cò nó bay về”. Suốt những năm tháng ấy, con cò chỉ hiện trong trí óc trẻ thơ của anh nhiều hơn là thấy ở ngoài đời thực. Anh nói, lúc thấy con cò mẹ, đút từng con cá cho cò con ăn, anh thấy thương chúng quá trời, bỗng dung lòng anh rộng mở và mát rượi như con kênh chảy dài vào tận “cuống rốn” của rừng.

Sau lần qua cơn bạo bệnh, anh xin đơn vị cho về rừng công tác, đơn vị chùng hững, người ta không tin một người bệnh vừa hết, sợ xa nhà xa thành phố như anh sao lại có một ngày xin về xứ sở chim cò rừng rú như thế? Không có cuộc tiễn đưa tưng bừng, vì mọi người khẳng định chắc chắn, anh sẽ trôi dạt về cho mà xem. Nhưng đã sáu năm, anh vẫn ở rừng. Tôi hỏi vui, vậy khi nào anh về lại thành phố? Anh cười, chắc anh ở đây với bầy cò luôn đó em. Nói xong, anh cười, nụ cười không thành tiếng, chỉ mỉm nhẹ ở đôi môi, đôi mắt sáng ngời làm tôi cảm thấy ấm cúng lạ thường.

Xứ rừng, cá đầy dưới kênh nhưng anh đãi tôi bữa cơm thịt kho tiêu và canh khổ qua dồn thịt. Anh nói, cá ở đây nhiều. Nhưng cá của “lâm thần”, mình không nên động vào? Không biết anh nói thật hay nói vui về một vị “lâm thần” nào đó, mà có vẻ hình như anh rất kính nể. Anh nói, có mấy lần anh bị ong vò vẽ trong rừng đánh, nhưng may là “lâm thần” che chở nên anh thoát nạn. Đó là những câu chuyện hi hữu ly kỳ, mà tôi tin rằng anh “rất tin”. Trong hoàn cảnh như anh, sống sâu trong rừng, “tiếng người thì ít mà rừng rậm hoang vu thì nhiều” này, ngoài tình yêu thiên nhiên, phần nào con người ta phải bám vào một chỗ dựa nào đó thì mới vững vàng ăn ngủ và sống với rừng được.

Anh nói, khách vào đây tham quan, anh vui nhất là những khi khách hỏi, con chim đó nó sống ra sao, nó ăn gì để sống? Những lúc như vậy, anh như người nói hộ cho chim lời nói của mình, lời nói của rừng, có hương sắc của thiên nhiên.

“Nhưng...” anh cũng có những lúc buồn, đôi khi đau lòng khi có đoàn du khách đến đây, để gặp cá ngộp nước hay chim cò thì họ nghĩ và nói ngay tới những món ăn. “Kìa kìa gà nước, gà nước này hấp lá chanh là cực ngon”. “Kìa kìa bìm bịp, con này mà bắt được dẫu đem về ngâm rượu là đại bổ”...

Người ta nói, mấy ông làm quản lý rừng giàu lắm, lâm sản thiếu gì. Anh cười, cũng đúng là vậy, vì nếu mình chịu bắt lấy thì khó ai biết được. Nhưng bắt làm sao cho đành, khi mỗi chiều đàn cò nó về bay đầy góc trời, làm lòng mình cũng cảm thấy nhẹ nhàng, thương thương. Nghĩ, nếu mỗi chiều mà không thấy tụi nó về ghé ngang chào mình, chắc mình sẽ buồn ghê lắm. Mà em nghĩ coi, cảnh những con cò con chờ mẹ mòn mỏi, đôi khát chết khô trong tổ trong khi mẹ nó đã rô ti nằm trên bàn nhậu. Cảnh đấy, buồn thảm và đau lắm”. Anh nói rằng, không cái buồn nào thảm như cái buồn của rừng. Rừng buồn thì cây rũ lá, nước đổi màu đục, nhiều lúc nhìn thấy như máu của rừng đang chảy khi những gốc tràm bị cháy khét đen hay bị đốn trụi; những xác cò chết trôi lốm đốm trắng trên mặt kênh; những tổ cò tan tác; những con ong đến chết vẫn bám tổ trôi, trôi... Nhưng, rừng thì rất bực trực, buồn vui đều thẳng thắn, rừng mà buồn thì tai họa dồn dập về. Chỉ khi rừng vui, người ta mới không còn cảm giác sợ và lạnh mình khi ở sâu trong “cuống rốn” rừng, ăn ở với rừng như người bạn tri ân tri kỷ.

Anh nói, lễ Tết anh hay về thăm nhà ngoài phố. Nhưng tranh thủ đi rồi lại lẹ lẹ trở vào. Anh ngộp hơi phố, chật hẹp và khói bụi. Về đến rừng anh như được thở hơi thở nhẹ, hơi thở của chính mình, hơi thở chờ theo niềm vui và năng lượng sống.

Tôi hỏi anh có định ở đây luôn sao anh? Anh nói với một nụ cười rất tươi: “Không biết lớn tuổi chút, sức khỏe có cho phép hay không, nhưng dù gì anh vẫn muốn ở mãi nơi này”. Câu nói của anh không phải là một câu khẳng định chắc nịch, nhưng tôi tin, dù thế nào đi nữa, mỗi lần trở về rừng, đứng nơi đây, tối, và những người đến với rừng sẽ thấy trong từng nét cây, cánh cò sải cánh đều chứa một nụ cười của anh...

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Ngày ấy

Tác giả: Võ Thị Thu – Thể loại: Thơ, tản văn

Ông kể tôi nghe mùa xuân năm ấy
Khi nước nhà đau đớn với chiến tranh
Ngày lịch sử năm 1931
Đoàn Thanh niên Cộng sản đã ra đời

26 tháng 3 ngày được chọn
Ngày vinh danh một dấu mốc vẻ vang
Ngày có Đảng và Bác Hồ chỉ lối
Soi sáng đường cho tuổi trẻ noi theo

Ông còn nói những đoàn viên khi ấy
Chẳng có nhiều khoảng 1500
Những con tim với khát khao cháy bỏng
Hiến thân mình cho Tổ quốc yêu thương

Đoàn Thanh niên lớn lên trong kháng chiến
Vì khó khăn gian khổ mà vươn lên
Vì lá cờ thắm tươi trên ngực áo
Vì Tổ quốc cần, nên chẳng từ nan

Chiếc áo xanh, đầu đội mũ tai bèo
Những cô gái và chàng trai cất bước
Cất lời ca mang theo đầy vọng ước
Sát bên nhau theo tiếng gọi lên đường

Tổ quốc ơi! Chờ ta ta đang tới
Xẻ dọc Trường Sơn cho xe chạy xuyên đường
Dù bom đạn, kẻ thù rền tiếng súng
Tay ta vẫn đào, xe vẫn chạy bon bon

Trường Sơn ơi có nghe không nhịp thở
Nhịp trái tim đang rộn rã, từng bừng
Ông nhìn tôi ánh mắt đầy hy vọng
Đoàn viên con là ánh sáng cho đời!

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Dòng sông khát vọng

Tác giả: Lê Thị Bạch Huệ - Thể loại: Thơ, tản văn

Thời gian đi qua không bao giờ trở lại
Bến sông xưa thương nhớ mãi dòng trôi
Khát khao trao đời cống hiến tuổi đôi mươi
Luôn sống bằng trái tim tràn đầy nhiệt huyết!

Đừng bao giờ để thời gian hoang phí
Vượt chông gai chẳng lùi bước cúi đầu
Nghiệt ngã cuộc đời không dập tắt đam mê
Nguyện sống cho xứng những ngày đáng sống!

Tuổi trẻ diệu kỳ là mầm xanh khát vọng
Mang xuân về rạng rỡ dệt niềm tin
Bình Dương từng ngày hạnh phúc thắm lung linh
Tuổi trẻ là phù sa bồi đắp
cánh đồng quê hương màu mỡ!

Sau thất bại là thành công rực rỡ
Bình minh bừng lên chói lóa ánh thiên đường
Kính già yêu trẻ sống thiện lương
Luôn giản dị làm những điều nhân ái!

Dòng sông tuổi trẻ qua đi nhưng hoa đời nở mãi
Luôn khắc sâu trọn vẹn những nghĩa tình
Tuổi trẻ rạng ngời làm ngọn đuốc quang vinh
Là gương sáng cho búp măng tiếp bước!

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Tháng thanh niên

Tác giả: Nguyễn Thị Quỳnh Trang – Thể loại: Thơ, tản văn

Mừng xuân, vào "tháng thanh niên",
 Tuổi xuân tình nguyện mọi miền ra quân,
 Phòng dịch, làm vụ Đông – Xuân,...
 Vượt lên gian khó, tinh thần say mê.
 Từ thành thị tới làng quê,
 Bùng lên khởi sắc Đoàn về xông pha.
 Vì niềm hạnh phúc mỗi nhà,
 Tuổi xuân tình nguyện xông pha tháng ngày.
 "Tháng thanh niên" quyết ra tay,
 "Đào non lấp bể" dựng xây quê mình,
 Phát huy truyền thống quang vinh,
 Lên đường bảo vệ đất lành quê hương.
 Xuân về ôn lại dặm trường,
 Ôn Đảng chỉ lối, vạch đường xông pha,
 Công nghiệp hoá, hiện đại hoá nước nhà,
 Đoàn đồng hành giục giã ta hết mình:
 Vì dân, vì nước hy sinh,
 Dân giàu nước mạnh, phồn vinh, vững bền.
 Mùa xuân giục giã thanh niên,
 Vươn lên xứng đáng Đảng tin, dân mừng.
 Đại hội Đoàn đã vạch đường,
 Xây Đoàn vững mạnh, quê hương đẹp giàu,
 Nguyện luôn xung kích đi đầu,
 Xứng đáng là người đầu tàu đoàn viên.

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Tự hào 90 mùa xuân đoàn xung kích

Tác giả: Minh Hiệp – Thể loại: Thơ, tản văn

Phát huy truyền thống cha anh
 Thanh niên Cộng sản rạng danh nước nhà
 Chiến dịch nào cũng xông pha
 Mặc cho địch mạnh, phong ba chiến trường
 "Thanh niên Cộng sản Đông Dương"
 Tiên thân thứ một, mở đường Đoàn đi
 Khó khăn, vất vả ngại chi
 Xung kích quyết thắng luôn đi dẫn đầu
 Xây Đảng, xây nước đẹp giàu
 Nhân dân hạnh phúc, chẳng còn đau thương
 Tiếp đến "Dân chủ Đông Dương"
 37-39, kiên cường đấu tranh
 Tay sai, phản động vô danh
 "Bạn dân", "thế giới" phát hành muôn nơi
 Đảng ta điều dắt chỉ lối
 Phát huy truyền thống, rạng ngời quê hương
 "Thanh niên phản đế Đông Dương"
 Thành lập 39, chủ trương tuyệt vời
 Thống nhất mặt trận, sum vầy bắc nam
 "Thanh niên cứu quốc Việt Nam"
 Là tên sau đó của Đoàn Đông Dương
 41-56 chặng đường
 Gian nan, vất vả đổi xương máu mình
 Cùng "Việt Nam Độc lập Đồng minh"
 Đánh đuổi phát xít, quên mình ghi công
 "Thanh niên Lao động Việt Nam"
 Tổ chức quần chúng đại đoàn bắc nam
 "Thanh niên Lao động Hồ Chí Minh"
 70-76 quên mình chiến tranh
 Đánh cho Mỹ cút tanh bành
 Thống nhất đất nước, đất lành quê hương
 Đoàn Thanh niên sau chiến trường
 "Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh"
 Xung kích sáng tạo, nêu gương đi đầu
 Xây Đảng, xây nước mai sau huy hoàng./.

PHẦN IV CÁC TÁC PHẨM ĐẠT GIẢI THỂ LOẠI TRUYỆN NGẮN VÀ KÝ

Tác giả: Trần Thị Kim Duyên – Thể loại: Truyện ngắn và ký

Nói lỏng giãn cách xã hội rồi! Lâu quá không gặp nhau, tụi mình gặp gỡ bàn chút chuyện đi.

Không cần thấy mặt, chỉ nghe giọng nói thôi, tôi đã biết ngay đó là tiếng của Giang. Lòng thầm nghĩ “chắc có chuyện gì quan trọng lắm!”. Chỉ cần vài cú điện thoại, các bạn nhanh chóng tập trung tại nhà tôi. Ai cũng tranh thủ bàn luận.

- Việt Nam đẩy lùi dịch Covid – 19 rồi. Tranh thủ nghỉ lễ 30/4, bọn mình làm một chuyến đi du lịch xả stress trước khi đi dạy thôi.

- Ừ! Phải đi đâu đó thật xa, xả “xì-chét” thôi, bó giò bó căng tháng nay, tù túng quá!

- Mà đi đâu?

- Không cần suy nghĩ nhiều. Phú Yên – Bình Định nhé! Tưởng tượng đi. Này nha! Chúng ta sẽ đi đến nơi có “Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh”, Ghềnh Đá Đĩa với bao sự tò mò. Rồi ta sẽ đến ngắm bình minh - xuất hiện sớm nhất Mũi Điện nè. Tiếp đến là eo gió Kì Co và rồi thẳng tiến đến thăm mộ Hàn Mạc Tử, về với biển Quy Nhơn sóng sánh nắng vàng... Thật tuyệt vời biết bao nhiêu!

Những con mắt mơ màng, mỗi người đuổi theo một suy nghĩ của riêng mình. Miệng thì mỉm cười. Mới có nghe thôi, chưa đi mà tâm trạng đã hào hứng.

Kế hoạch xem như thành công một nửa. Vấn đề còn lại là về thông báo với gia đình và đợi đến ngày xách ba lô lên và đi.

- Lễ này con sẽ đi du lịch cùng đám bạn dạy chung trường nha mẹ!

- Đi mấy ngày? Khi nào con đi?

- 30 tháng 4 mẹ à!

Ngập ngừng một lúc, mẹ nói tiếp:

- Hôm đó, ba con nói sẽ làm vài món cúng giỗ.

- Năm nay, ba cũng cúng hả mẹ?

- Có chứ! Năm nào cũng vậy mà, con nhỏ này ...

- Chỉ làm một mâm cơm canh thôi mà mẹ. Các anh chị của con ngày ấy đều được nghỉ làm việc. Tất cả ở nhà, nên... cho con đi nha mẹ!

- Ừ! Để mẹ nói với ba con đã.

Mẹ ừ một tiếng rất nhẹ nhưng sao lòng tôi thấy nặng nề thế này. Mẹ không phản đối chuyến đi của tôi, nhưng sao trong đôi mắt ấy lại buồn buồn. Tôi biết, mẹ không vui. Tâm trạng tôi cũng không còn hào hứng như ban sáng.

Vậy là, tôi đã hậm hực mấy ngày liền mỗi khi về đến nhà.

Rồi một ngày gần cuối tháng Tư, ba gọi tôi lại ngồi nói chuyện. Ngạc nhiên, tò mò, lo lắng đó là cảm giác của tôi lúc ấy.

Ba thương yêu, lo lắng cho chúng tôi. Nhưng cái cách ba quan tâm chúng tôi rất lạ. Ba nghiêm khắc, kỉ luật và có quá nhiều nguyên tắc mà chúng tôi cần phải nhớ. Nên chúng tôi đều sợ ba không có gì lạ. Chúng tôi cả trai lẫn gái đều không ai tìm đến ba để tâm sự. Có điều gì muốn nói với ba, việc gì chúng tôi muốn làm là các anh chị em tôi tìm đến mẹ và lẽ dĩ nhiên mẹ là người thay chúng tôi truyền lại cho ba. Mẹ đồng ý thì chúng tôi thở phào nhẹ nhõm, còn nếu mẹ không tán thành thì không cần phải nói, chắc chắn 100% ba không đồng ý. Nên khi ba gọi, tôi cũng đã suy nghĩ rất nhiều.

Tôi sẽ trả lời thế nào, nếu ba hỏi : “Con sẽ đi du lịch à? Trong khi ngày hôm ấy nhà mình có giỗ?”. Phải làm sao? Làm sao đây?.....

Nhưng không, ba không hỏi gì. Trước mặt ba là một cái hộp gỗ nhỏ và có lẽ đã được ba cất giữ nhiều năm nhưng tôi lại chưa từng được nhìn thấy nó bao giờ. Ba đưa tôi một tờ giấy được lấy ra từ cái hộp ấy. Nhìn thôi tôi cũng đủ biết. Có khi nó còn nhiều hơn tuổi của tôi. Ba nhờ tôi đọc giúp. Cầm tờ giấy trên tay, vài dòng chữ được viết nguệch ngoạc hiện trên trang giấy đã nhuộm màu cũ kĩ. Tôi nhận ra nét chữ ấy. Không ai khác, đó là nét chữ của ba. Từng dòng chữ, nét mực đã nhòe đi. Chắc là ba tôi đã khóc rất nhiều khi viết nên những dòng chữ ấy.

Ba đã nâng niu và gìn giữ thật cẩn thận. Ba xem đó như là báu vật. Suýt chút nữa tôi đã nghĩ đó là số tiền mà ba dẫu mẹ dành dụm được bao năm. Mà đúng thật, dù không phải là tiền bạc nhưng đó là khối tài sản quý giá mà có lẽ cả đời này tôi có tích lũy cũng không thay thế được tờ giấy đó của ba.

Tờ giấy gói gọn những thông tin của ba người cùng đi kháng chiến với ba cùng những con số. Ba không quên nhưng chắc muốn tôi ghi nhớ.

Các chú – đồng đội của ba đã nằm lại nơi chiến trường xưa. Phút kinh hoàng và đau đớn nhất không phải là lúc băng mình trong làn đạn, mà đó là khi ba lần lượt chứng kiến từng đồng đội chở che cho nhau mà phải thịt nát, xương tan trong sự bất lực. Còn nỗi đau nào hơn? Đêm đó, tôi biết được qua lời kể của mẹ. Tình đồng chí thiêng liêng và cao quý biết bao! Họ có thể nhường cho nhau sự sống, nhường nhau hơi thở, nhường nhau cả việc được nhìn bầu trời xanh và rồi vĩnh viễn lạc mất nhau... Đó là nguyên nhân vì sao năm nào ba tôi cũng cúng giỗ vào ngày 30 tháng 4!

Cũng giống như ngày giỗ nội, vào ngày ấy, các cô, các chú đều về đông đủ, quây quần bên ba. Tôi hiểu, các cô chú trân quý lắm giây phút ấy. Ngày ba an toàn trở về đoàn tụ cùng gia đình. Có nụ cười lẫn những giọt nước mắt - giọt nước mắt khóc mừng cho người trở về, giọt nước mắt khóc thương cho người đã hy sinh...

Ngày miền Nam được giải phóng, người người sum họp, ánh mắt ba luôn nhìn về một hướng xa xăm, nơi đó đồng đội của ba ngàn thu yên giấc. Ba thấy mình cô đơn biết mấy...!

Ba nhiều lần trở lại nơi chiến trường xưa tìm hài cốt các chú nhưng tìm trong vô vọng.

Tháng năm đi qua. Niềm đau, nỗi nhớ trong ba thì vẫn còn ở lại, vẹn nguyên như ngày nào. Tôi không rõ, càng không thể cảm nhận được những gì mà ba đã trải qua

trong khoảng thời gian ấy. Đau nhiều đó! Nhớ nhiều đó! Thương nhiều đó! Nhưng với ba đó là kỉ ức. Cho dù đi qua những năm tháng sau đó, ba cũng muốn mang theo bên mình và khó có thể nào quên được.

Tháng Tư lại về trên quê hương đất nước. Đã hơn bốn mươi năm, kể từ 30 tháng 4 năm 1975, quê hương Bình Dương đã và đang chuyển mình vươn lên tầm cao mới, người người lại tất bật với công việc của riêng mình. Hòa chung với niềm vui tự hào chiến thắng năm xưa, thế hệ ngày nay không ngừng học tập, lao động, tăng gia sản xuất góp phần làm đẹp giàu mảnh đất quê hương. Bao công trình, sức lực, việc làm với niềm tin mang lại niềm vui, nụ cười, hy vọng cho cuộc đời, nhưng... Tôi biết thấp thoáng đâu đó, có hàng triệu trái tim vẫn còn đang đau nhói. Những người mẹ nhớ con, những người vợ đau đáu nhớ thương chồng, những đứa con luôn hoài nghi về người cha và những người đồng chí hàng đêm lo nghĩ về nhau... Tôi gọi đó là “Những Mùa thương nhớ”!

Tối đó, tôi nhắn một tin vào nhóm: “Mình không đi được”.

Trước mắt tôi hiện rõ hình ảnh : Chiều chiều, khi khói lam chiều vờn bay trên mái nhà nhỏ cũng là lúc việc đồng áng vừa xếp lại, ba lại ngồi thần thờ nhìn về hướng ấy. Dưới ánh nắng leo lét cuối ngày còn sót lại, tôi thấy mắt ba nheo lại. Ở nơi khóe mắt, có giọt nước lấp lánh. Chắc ba lo lắng lắm! Nghĩ về ba, nước mắt tôi rưng rưng. Ba đã đi gần hết cuộc đời, mắt yếu, chân run. Có một số chuyện ba đã từng rất nhớ nhưng ở một thời khắc nào đó, bỗng dưng ba lại quên! Mà nếu cho dù ba có quên cũng không sao. Tôi chắc chắn rằng, mình sẽ thay ba mà nhớ mãi..... Những Mùa thương nhớ!

Tác phẩm

Đạt giải nhì

Tác phẩm: Cán bộ Đoàn với kỷ ức Trường Sa

Tác giả: Nguyễn Thị Minh Nghĩa - Thể loại: Truyện ngắn và ký

Trong cuộc đời của mỗi con người có nhiều chuyến đi xa. Nhưng với tôi, chuyến đi Trường Sa năm ấy đã để lại trong tôi những kỷ ức không thể nào quên.

... Xuất phát đúng 19 giờ tối 13-4-1996, đoàn chúng tôi lên tàu Biển Đông 82 thuộc lữ đoàn 126 Hải quân. Chiếc tàu có tải trọng 1200 tấn chuyên chở hàng tiếp phẩm cho hải đảo, trông lừng lững như một nhà hàng nổi trong vịnh Cam Ranh, tỉnh Khánh Hòa. Lần đầu tiên được đi tàu thủy mà lại vượt đại dương mênh mông, trong mỗi chúng tôi

hầu như ai cũng có cảm giác vừa thích thú nhưng cũng vừa lo ngại bởi được nghe nhiều người nói về sóng gió và khó khăn nơi biển cả mênh mông. Ba hồi còi vang lên sau những cái bắt tay vội vã tạm biệt đất liền, con tàu rời bến. Đi trong vịnh Cam Ranh ban đêm, nhìn những con thuyền đánh cá và câu mực thấp thoáng ánh đèn, chúng tôi có cảm xúc như đi trên một dòng sông đầy thơ mộng. Khoảng gần 30 phút sau, bỗng nhiên con tàu lắc mạnh, thủy thủ đoàn thông báo tàu đã ra biển nước sâu, chúng tôi rời boong xuống khoang tàu. Đã có hiện tượng người nao nao khó chịu, thế rồi sau một hồi con tàu lắc qua, lắc lại để rẽ sóng ra khơi thì gần như mọi người trên tàu đều cảm thấy khó chịu thật sự, thậm chí một số người không chịu được đã nôn thốc nôn tháo. Các thủy thủ trên tàu nói rằng, đó là hiện tượng tự nhiên khi mới rời đất liền ra biển.

RA ĐẢO

Từ vịnh Cam Ranh đến đảo Trường Sa lớn thuộc quần đảo Trường Sa hơn 250 hải lý (hải lý = 1.852 m2). Bình thường tàu chạy hết khoảng hơn 36 giờ đồng hồ. Hôm chúng tôi đi biển tương đối lặng, gió cấp 2,3. Những lúc đỡ mệt, chúng tôi lại lên boong tàu ngắm trời, ngắm biển và xem từng đàn hải âu đang sải cánh giữa biển khơi. Ôi! Cá heo kia! Một ai đó trong đoàn reo lên, thế là tất cả chúng tôi cũng đổ xô ra thành tàu xem từng đàn cá heo, mỗi con nặng khoảng hơn 200 kg đang biểu diễn "xiếc" nhào lộn rất đẹp mắt trong làn nước biển xanh ngắt. Một thủy thủ trong đoàn buột miệng "sắp có bão rồi"! Thì ra những con cá heo hiện lặn lại là "hàn thử biểu" của dân đi biển. Nếu cá heo bơi song song với tàu là biển lặng và cá heo nhảy lên ngược với tàu là biển động. Quả đúng như vậy, đêm hôm đó radio thông báo có gió mùa đông bắc. Gió từ từ nổi lên, biển bắt đầu chuyển động, tốc độ tàu hơi chậm lại, người lắc lư theo con tàu đi. Tuy vậy, 7 giờ sáng hôm sau 15-4 tàu cũng neo được tại cầu cảng Trường Sa.

Đảo Trường Sa lớn, hòn đảo đầu tiên của quần đảo Trường Sa được coi là thủ phủ của đảo ở giữa lòng biển Đông. Từ trên khoang tàu nhìn vào đảo lớn giữa ngàn trùng biển khơi, như thấy bóng hình Tổ quốc trong con tim của mỗi người. Chúng tôi xuống xuống vào đảo đã thấy cán bộ chiến sĩ trên đứng đầy ở bến để chào đón chúng tôi. Những cái siết tay thật chặt, ôm hôn thắm thiết của lính đảo dành cho những người từ đất liền ra thăm, đâu đó có những giọt nước mắt vui mừng, cảm động dành cho nhau ấm áp tình người. Vừa đặt chân lên đảo, chúng tôi đến ngay cột mốc chủ quyền mà trên đó gắn cờ và Quốc huy nước CHXHCN Việt Nam để cảm nhận giây phút hạnh phúc, lần đầu tiên được đặt chân lên phần lãnh thổ xa xôi này của Tổ quốc mà mắt rung rưng, lòng bồi hồi xúc động vì thấy thiêng liêng quá.

Ngày hôm đó, chúng tôi được ở lại đảo, đi thăm anh em cán bộ chiến sĩ. Những người lính Trường Sa da sạm vì nắng gió, cuộc sống còn nhiều gian khổ, nhưng các anh vẫn vững như cây phong ba trước bão táp trên đảo Trường Sa. Đến thăm lán trại nào chúng tôi cũng được đón tiếp như những người thân yêu ruột thịt. Các loại huy hiệu, sách báo và kể cả phim, ảnh mang bao nhiêu ra đảo cũng cảm thấy không đủ. Bởi ở nơi đầu sóng ngọn gió này, chung quanh chỉ có trời và biển thì nhu cầu tình cảm của anh em cán bộ chiến sĩ cần đến nhường nào!

Trong đoàn chúng tôi có tất cả 4 nữ, đa số còn trẻ và chưa có gia đình riêng. E lệ nhỏ nhắn như My Hoàn, phóng viên báo Mực Tím vậy mà chỉ ít phút sau đã hòa nhập vào cùng với các chiến sĩ trẻ. Hoặc mệt lả vì say sóng, lên đảo phải có người dìu như Mỹ Hằng, ca sĩ của Hội quán sinh viên thuộc Thành đoàn Tp.Hồ Chí Minh vừa lên đảo thấy không khí sôi nổi, thân tình đã sáng tác ngay một bài hát "nhớ đảo xa" để tặng lính đảo, rồi vừa đàn vừa hát một cách say sưa làm các chàng lính đảo cứ là mê tít. Nhóm chúng tôi cũng hòa nhịp vừa đàn hát, sinh hoạt kỹ năng, chơi quần vợt cùng lính đảo rất khí thế vui vẻ. Hồi còi hiệu lệnh, chúng tôi cùng chụp hình chung rồi lại vội vã rời đảo xuống tàu trong niềm tiếc nuối, bịn rịn vì không được phép ngủ lại đảo.

TÌNH LÍNH ĐẢO

Trong cuộc hành trình "Gần lại với Trường Sa" năm 1996 do TW Đoàn tổ chức, chúng tôi được đi thăm 6 đảo và 4 điểm thuộc quần đảo Trường Sa. Ở đâu chúng tôi cũng được cán bộ và chiến sĩ dành cho những tình cảm thân tình thắm thiết. Sau nhiều lần đề nghị, đoàn cán bộ TW Đoàn TNCS đã được đoàn công tác Trường Sa của Bộ Quốc phòng đồng ý cho lên thăm đảo Trường Sa Đông (đơn vị kết nghĩa với TW Đoàn TNCS) và được ngủ lại đêm trên đảo. Nguyên một ngày và đêm hôm đó, chúng tôi đã được cùng sống với nhịp sống của lính đảo, cùng chia sẻ những giọt nước ngọt với lính đảo. Được biết cán bộ chiến sĩ trên đảo bình quân mỗi người dùng 8 lít nước/ ngày, nhưng cũng có đảo chỉ được 3 lít/ người/ngày. Do đó, nước rửa mặt tích lại để rửa rau, vo gạo nước biển, dội lại nước ngọt để tráng và lấy nước tráng này rửa rau, sau đó

mới dùng tươi rau. Những cọng rau quý hiếm ở đảo được các chiến sĩ chăm sóc, nâng niu vì trồng được ở đảo cũng rất khó khăn. Từ việc chở đất, hạt giống chủ yếu rau sam, rau muống và vật liệu che chắn mang từ đất liền ra đảo, lính ta dựng lên 1 giàn, đổ đất trồng rau như chậu cảnh, có che chắn cẩn thận, thế mà những cọng rau vẫn cứ ẻo uột vì nắng và gió biển. Thèm rau, nhiều khi anh em ăn cả rễ mà vẫn thấy ngon.

Đêm hôm đó, được ngủ lại đảo chúng tôi tận dụng những giờ phút hiếm hoi để tranh thủ vui chơi, giao lưu sinh hoạt cùng các chiến sĩ. Một CLB mini "hát cùng với lính" được thành lập ngay tức khắc với những bài ca điệu múa, quản trò thật vui vẻ. Đặc biệt tiểu phẩm hài "Hoa hậu Trường Sa" do nhóm chúng tôi thực hiện đã đem đến những tràng cười thoải mái, gây ấn tượng khó quên trong lòng mỗi cán bộ chiến sĩ trên đảo Trường Sa Đông ở nơi xa xôi này, làm ấm lòng các chiến sĩ trên quần đảo Trường Sa.. Người lính Trường Sa cần tình cảm của con người hơn cả rau ăn, nước uống. Anh em rất mong có tàu từ đảo liền ra để mang những cánh thư đến với đảo. Tàu ra anh em chiến sĩ vui như tết, vui nhất là lúc nhận được thư nhà. Có anh còn hét toáng lên "Mẹ ơi! con nhận được thư rồi" hoặc "người yêu ơi! anh hạnh phúc quá" và rồi còn san sẻ đọc thư chung. Trong chuyến đi này, các đoàn đều chuẩn bị quà tặng. 15 thành viên của TW Đoàn gồm các tỉnh, thành đoàn Đồng Nai, Sông Bé, Phú Yên và TP. Hồ Chí Minh thăm tặng quà với số tiền hiện vật trị giá hơn 160 triệu đồng. Những món quà của Tuổi trẻ Sông Bé (tivi, cassette, đàn ghi ta...) tặng cán bộ chiến sĩ đảo chìm Đá Tây, được anh em trân trọng và phấn khởi làm chúng tôi cảm thấy ấm lòng như gần lại với Trường Sa hơn. Có đi mới thấy hết sự khó khăn, gian khổ của các chiến sĩ đảo. Những đoàn viên thanh niên còn trẻ măng của gần 40 tỉnh thành đang có mặt trên quần đảo Trường Sa, luôn khắc phục khó khăn nêu cao tinh thần cảnh giác, sẵn sàng chiến đấu "còn người còn đảo" để giữ gìn vùng biển thân yêu của Tổ quốc. Thấm nhuần lời dạy của Bác Hồ "ngày trước ta chỉ có đêm và rừng. Ngày nay ta có ngày, có đời, có biển, bờ biển ta dài tươi đẹp, ta phải biết giữ gìn"...Chúng tôi chợt nhớ sự kiện cuộc chiến Gạc Ma ngày 14/3/1988 và lời của Thiếu úy Trần Văn Phương, người dẫn đầu một đoàn tiến vào đảo Gạc Ma cắm cờ để khẳng định chủ quyền Việt Nam "Thà hy sinh chứ không chịu mất đảo, hãy để cho máu của mình tô thắm lá cờ truyền thống của Quân chủng Hải quân"! Lòng chúng tôi bỗng thấy dâng lên một niềm cảm xúc thiêng liêng, đầy tự hào về sự hy sinh dũng cảm của các thế hệ chiến sĩ Hải quân Việt Nam luôn chắc tay súng bảo vệ lãnh hải của Tổ quốc.

Sau 20 ngày lênh đênh trên biển, đoàn chúng tôi được đi thăm chiến sĩ các đảo chìm, đảo nổi và Nhà giàn DK1 thuộc Quần đảo Trường Sa. Những tình cảm thân thiết và sự đồng cảm sâu sắc của tuổi trẻ cả nước với các chiến sĩ quần đảo Trường Sa như nhắc nhở chúng ta hãy "gần lại với Trường Sa" trong phong trào "Tuổi trẻ giữ nước" của TW Đoàn phát động, cùng với những việc làm cụ thể như thăm hỏi, tặng quà, viết thư, kết bạn, tài trợ học bổng, giới thiệu và giải quyết việc làm cho bộ đội xuất ngũ, nhất là với những chiến sĩ đã hoàn thành nghĩa vụ tại quần đảo Trường Sa từ những năm 1996. Đã làm dấy lên tinh thần yêu nước của tuổi trẻ, tất cả vì Trường Sa thân yêu.

Ngày chúng tôi rời Quần đảo Trường Sa về đất liền là một ngày giông bão, biển động dữ dội, tàu va vào đá ngầm và gặp sự cố, cả đoàn bị một phen thót tim. Nhưng nhờ sự quả cảm của các thủy thủ và sự chỉ huy tài tình của các sĩ quan cấp tướng, cấp tá của Bộ Tư lệnh Hải quân và Bộ Quốc phòng có mặt trên tàu, cuối cùng chúng tôi cũng cập cảng an toàn trong niềm vui chiến thắng.

Thật may mắn cho đoàn công tác Trường Sa chúng tôi, sau khi về đất liền, chúng tôi được mời dự Lễ kỷ niệm 30 năm Lữ đoàn đặc công Hải quân 126 đóng tại Khánh Hòa. Gặp cán bộ, chiến sĩ Hải quân qua các thời kỳ về họp mặt truyền thống, được nghe các anh kể chuyện về những chiến công hiển hách của lực lượng Hải quân và đặc công thủy qua các cuộc chiến của đất nước. Một điều thú vị đặc biệt là được gặp đồng đội cũ của chồng tôi, là những chiến sĩ đặc công thủy của Đoàn 126 Hải quân năm xưa. Khi biết tôi là Cán bộ đoàn lại là "con dâu" của Đoàn 126 thì tình cảm được xích lại gần nhau hơn và được nhân lên gấp bội, thật đáng tự hào. Lòng thầm ước ao có một ngày nào đó sẽ cùng con trai, cũng đang làm cán bộ đoàn của tỉnh Bình Dương được trở lại thăm đảo Trường Sa, để cảm nhận sự sống và thay đổi của Đảo Trường Sa hôm nay. Đồng thời cũng để để cho thế hệ trẻ ngày nay cảm nhận một cách sâu sắc về sự hy sinh xương máu của các thế hệ cha anh, đã và đang giữ từng tấc đất biên cương, hải đảo thiêng liêng của Tổ quốc...

Hướng tới kỷ niệm 90 năm ngày thành lập Đoàn TNCS Hồ Chí Minh (26/3), ngẫm ôn lại những kỷ niệm của một thời tuổi trẻ, tôi càng thấy thật tự hào mình là cán bộ đoàn đã cho tôi trưởng thành như ngày hôm nay. Càng tự hào hơn trong gia đình mình có thế hệ trẻ tiếp nối truyền thống, cùng thắp lên ngọn lửa nhiệt huyết của Đoàn. Mong muốn của các thế hệ cán bộ đoàn Sông Bé – Bình Dương – Bình Phước gửi gắm thế hệ trẻ hôm nay hãy phát huy truyền thống của Đoàn, xung kích đi đầu trong các lĩnh vực khoa học, kỹ thuật; sáng tạo khởi nghiệp trong việc phát triển kinh tế; giữ gìn và phát huy bản sắc văn hóa...

Tác phẩm

Đạt giải ba

Tác phẩm: Xuyên

Tác giả: Trần Lan Hương - Thể loại: Truyện ngắn và ký

Con trai nói muốn rước dâu bằng xuồng máy, tôi đồng ý ngay. Nhà tôi cách nhà sui gia chỉ bên này sang bên kia sông xuôi chừng hai cây số nhưng nếu đi ô tô thì vòng vèo cũng khoảng ba bốn chục cây. Tôi cũng thích sông nước.

Tám giờ, chín xuồng máy cùng xuất phát. Bọn thanh niên khoái chí hét to, té cả nước vào nhau đùa giỡn làm ông Bảy ngồi xuồng đầu cứ phải hét liên tục vì sợ ướt đồ sính lễ. Máy cô bé mặc váy lúc đầu còn khép nép nhưng sau cũng bị cuốn vào mấy trò của bọn thanh niên, cũng hò hét ra trò. Ca khúc sông rộng lên tiếng hét, tiếng nói, cười...

- Kia kìa! Thằng Thành đang đứng ở đâu xuồng bỗng hét lên.
- Cái gì? Cái gì? Cả bọn nhao lên hỏi.
- Có người. Bên kia kìa...
- Mắt mày ra nắng chệnh rồi! Tao có thấy gì đâu?
- Rõ ràng có cánh tay giơ lên mà.

Con trai quay lại tôi:

- Mẹ ơi! Quay lại không?
- Đi rước dâu mà quay lại cái gì?

Tôi chưa kịp đáp, ông Bảy đã nạt ngang.

- Nhưng rõ ràng có người giơ tay mà. Họ cầu cứu thì sao? Thằng Thành phản ứng lại.
- Nó không nhìn sai đâu! Quay lại mẹ nhé! Và cũng chẳng chờ tôi gật đầu con trai kêu thằng lái quay xuồng. Tám cái quay theo.
- Nếu không có ai cho thằng Thành xuống bay ơi. -Nhất trí!
- Ha ha!

Đúng là tuổi trẻ. Chẳng có gì có thể làm chúng mất đi sự lạc quan, vui tươi. Tôi cũng cười theo.

Khúc sông thẳng Thành chỉ đúng là chỉ toàn cỏ Mỹ, cao ngang người và um tùm. Nơi ấy từ thời chiến tranh đến giờ vẫn chẳng có ai đến cắt nhà. Thằng Thành nhìn nhầm cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng vừa vào gần bờ cả bọn đã im bật. Ngay bờ sông, mọi người đã thấy một người con gái, tóc tai xõa xuống bê bết, cả nước, máu và bùn đất, đầu gấn như gục hẳn vào đám cỏ, không một mảnh vải trên người.

Hình như nghe tiếng xuồng máy mà cô tỉnh lại, cố giơ tay lên cầu cứu. Và đó là cố gắng cuối cùng. Khi chúng tôi đến, cô đã ngất đi. Một đám cỏ phía sau bị kéo rạp xuống. Chắc hẳn cô đã cố hết sức để leo lên nhiều lần mà không được.

Bọn thanh niên vội kéo cô lên xuồng. Con trai cởi nhanh áo vest đắp cho cô. Thằng Thành cũng cởi vội cái quần dài đưa cho tôi:

- Cô mặc cho cô ấy! Tội quá!

Những chiếc xuồng mở hết tốc lực chạy nhanh về phía nhà cô dâu. Nơi đó cũng gần trạm y tế.

Nghi ngờ cô gái bị thương bên trong nên cô y tá gọi xe cấp cứu đưa lên bệnh viện huyện. Con trai gọi Thành và một bạn nữa:

- Nhất định con bé bị bọn xấu làm hại. Biết nó còn sống thế nào chúng cũng tìm đến hại tiếp, bịt đầu mối. Cứu thì cứu cho chót! Hai bạn đi theo em ấy nhé! Xong đám cưới tụi mình đến ngay.

Ông bà sui của tôi cũng hiền lành. Dù nhà trai tới trễ, trang phục chú rể và bọn thanh niên chẳng chỉnh tề cũng không trách một lời. Phần nghi thức xong xuôi, ông sui giục họ hàng mau xuống bến lên xuồng để bọn trẻ về nhà thay đồ mới đến nhà hàng.

Chín chiếc xuồng giờ chật ních người. Đám thanh niên vẫn đùa nghịch, ồn ào... Ở nhà hàng, tôi đã nhờ các anh chị bên nội đón khách. Thế nên mọi việc đều diễn ra suôn sẻ tốt đẹp, Tôi cũng thấy lòng bớt áy náy với bên nhà sui...

Cô bé cực kì may mắn không bị gì nguy hiểm, dù bác sĩ nói em bị đánh cả vào đầu, vào khắp thân thể, bị cưỡng hiếp và bọn chúng chủ ý giết người phi tang.

Hai ngày sau em mới tỉnh lại. Yếu ớt, em bảo cô y tá:

- Chị cho em gặp công an. Em tên Xuyên. Bọn thằng Phong hại em!

Xuyên sống không xa nơi tôi mấy. Quê em là căn cứ cách mạng trong hai cuộc kháng chiến. Ông nội em hy sinh khi cùng quân giải phóng đánh vào Sài Gòn năm 1975. Mùa khô năm 1984, ba em cũng hy sinh trên chiến trường Campuchia khi chiến đấu bảo vệ đất bạn. Mẹ Xuyên tảo tần nuôi gia đình. Nhưng một lần sang Củ Chi bán chén bị lật đò, mẹ cũng bỏ Xuyên ra đi. Xuyên chỉ mới sáu tuổi đầu nhưng em đã gánh trọng trách làm chủ gia đình. Sự trợ cấp gia đình liệt sĩ không thể đủ nuôi hai bà cháu với cái bệnh khớp khắc nghiệt của bà. Cô bé buổi sáng đến lớp, buổi chiều, theo bờ sông hái rau móp về cho bà muối dưa. Sáng chủ nhật, em mang ra chợ bán. Người mua thương hơn là nhu cầu.

So với các bạn cùng tuổi, Xuyên quá queo, đen nhẻm. Khuôn mặt khắc khổ, già trước tuổi. Em chẳng có ngày nghỉ ngơi. Chân tay luôn cáu bẩn bùn đất. Thế nhưng em chăm học. Không giỏi nhưng năm nào cũng được lên lớp.

Xuyên vào học cấp ba thì bà theo ông nội. Xuyên vẫn tự nuôi mình và cố gắng học. Trời không phụ lòng, mùa hè năm rồi em trở thành Cô giáo tiểu học. Những tháng tháng ngày khó khăn đã qua, ai ngờ...

Chuyện bắt đầu từ khi Xuyên gặp thằng Phong ăn cắp tiền của cái Thu, lớp trưởng năm mười một. Thằng Phong đe dọa:

- Không được nói với ai! Nếu không nghe, tao đánh dập mặt!

Tự ti mình mồ côi, nghèo khổ, trong lớp, Xuyên chẳng chơi với ai. Vì thế thằng Phong nghĩ là Xuyên sợ. Thế nhưng khi cái Thu khóc nức nở bảo đó là tiền quỹ lớp, nhà nó nghèo lấy đâu để đền thì cái Xuyên đứng dậy, chỉ ngay thẳng Phong Thằng Phong bị ở lại một năm.

Tác phẩm

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Dấu ấn về một vùng quê

Tác giả: Võ Thị Nhạn – Thể loại: Truyện ngắn và ký

Chuyến đi công tác Về nguồn, chúng tôi có dịp được gặp lại anh. Anh là người con của quê hương An Phú (phường An Phú, thị xã Thuận An, tỉnh Bình Dương). Sống trong gia đình có truyền thống cách mạng, anh thường được nghe má kể chuyện về một vùng quê, đã sống mãi trong ký ức của má và những người cao tuổi, luôn nặng lòng với quê hương.

Trước năm 1965, vùng này theo Cách mạng. An Phú, Thuận Giao, Bình Hòa thuộc Chiến khu Thuận An Hòa (*). An Phú là vùng đất gò tương đối bằng phẳng. Ngày đó, nhà nào cũng có một vuông tre và vài chục gốc thơm. Vuông tre là hàng rào tre xanh, trồng trên một miếng đất vuông vắn.

Mặc cho nắng hạn khô cằn, tre vẫn mạnh mẽ bám chặt trong từng thớ đất. Tre cứng cáp vươn mình chống chọi mưa gió, bão giông. Tre bền bỉ gắn với đời sống hàng ngày của gia đình má và bà con xóm làng. Thế nên, sống ở đất này, phần đông ai cũng làm nghề đan, lát và đẽo đòn gánh. Má anh cũng vậy. Má tận dụng nguồn tre trồng ở nhà để làm thúng mủng, rổ, rá...Phần thân già gần tới gốc, ba anh lấy để đẽo đòn gánh. Má làm quen tay, vừa nhanh, vừa đẹp, vừa chắc. Đan được nhiều thúng, mủng...má gánh ra chợ bán. Khi thì bán ở chợ Búng, lúc thì bán ở chợ Lái Thiêu, hay chợ Dĩ An. Bán xong, má mua gạo thóc, mắm muối gánh về nuôi con. Ngày nào bán được tiền khá khá, má mua thêm ít bánh trái về cho các con mừng.

Cuộc sống bất an! Bọn giặc ngày đêm lùng sục cả một vùng quê yên ả, hiền hòa. Chúng ra sức càn quét, nhằm tiêu diệt sự sống của bà con, tiêu diệt lực lượng cách mạng. Lòng dân vô cùng uất ức, căm thù. Người người hướng về Cách mạng. Trai gái trong làng xung phong vào lực lượng du kích. Trước sự tấn công ồ ạt của giặc Mỹ và binh lính của chế độ Sài Gòn, các anh chị hiên ngang chiến đấu với tinh thần cao cả: “Vì xóm làng, vì quê hương, vì sự bình yên của bà con vốn nhân hậu, thủy chung!”.

Từ năm 1965 – 1972, bọn giặc đã “biến” An Phú thành “vùng trắng”. Chúng phá sạch, đốt sạch, ủi sạch nhằm “xóa sạch” để cách ly người dân với Cách mạng. Nhưng làm sao xóa được tình cảm và lòng tin của bà con. Dù bà con bị ép vào ấp chiến lược ở An Thạnh, Bình Chuẩn, Dĩ An...hay tự bỏ trốn về Biên Hòa, Gia Định, Sài Gòn...Nhưng ai cũng theo dõi, ngóng trông về quê hương và bằng mọi cách, bà con đã bí mật liên lạc với Cách mạng.

Giữa năm 1972, bà con hồi cư. Mọi người quyết tâm tạo dựng lại. Gia đình má khẩn trương dựng nhà, cày đất trồng khoai, trồng mía, tía đậu...Trong lòng địa đạo, các chiến sĩ cách mạng vẫn ngày đêm kiên trì luyện tập, chiếu đấu. Má cùng với các dì, các chị âm thầm tiếp tế nuôi quân.

Mọi người hân hoan, reo mừng chiến thắng. Cờ Giải phóng miền Nam tung bay phất phới! Miền Nam được hoàn toàn giải phóng! Đất nước được hòa bình! Ở quê má, ai cũng náo nức, chờ đợi giây phút này! Má và những người mẹ có con đã hy sinh trong cuộc kháng chiến chống Mỹ, cứu nước, cảm thấy bùi ngùi, thương nhớ các con.

Mãi đến hôm ấy – ngày 30 tháng 4 năm 1975, má mới công khai sửa soạn lại bàn thờ, để thờ các liệt sĩ – con của má. Vì lúc còn chiến tranh, má mãi giấu kín trong lòng. Khói nhang, hương hoa, tấm lòng của má, của người thân, của bà con làng xóm, chắc các anh chị ấy cũng ấm lòng.

“...Ai mua thúng, mủng, rổ, sàng, đòn gánh.... hôn?”. Lâu rồi, má không còn nghe tiếng rao của người quen bán dạo trên con đường đất đỏ, trước nhà má. Tiếng rao ấy, nghe sao gợi nhớ, gợi thương một thời má đã nâng niu, gìn giữ từng bụi tre, khóm trúc.

Chúng tôi tự hào về má và quê hương của má!

Má lớn lên...

Từ một vùng đất anh hùng!

Nơi ấy

Trúc tre như bùng dậy

Rồi thành chông, thành gậy

Từ những bàn tay

Của chị gái, mẹ già và những ông cha

Tất cả, thâm lặng miệt mài

Một lòng đánh Mỹ, đánh Tây !

Nối tiếp truyền thống cách mạng của gia đình, các con của má tùy vào khả năng, người năng nổ làm việc ở cơ quan nhà nước, người tháo vát việc kinh doanh, người đảm đương công việc nhà cửa, vườn tược. Chắc là má cũng rất vui, vì các anh chị ấy đã nhiệt tình đóng góp một phần công sức của mình vào công cuộc xây dựng và bảo vệ Tổ quốc. Chúng tôi là những công dân đã trải qua một thời gian khá dài, sống và làm việc ở An Phú – một phần đất của Chiến khu Thuận An Hòa năm xưa. Xin nguyện với lòng “Mãi mãi nhớ ơn các bậc cha, anh là những chiến sĩ cách mạng, kiên cường, bất khuất; nhớ ơn má và những người mẹ đã âm thầm cống hiến, hy sinh vì Tổ quốc!”

Cảm ơn anh – người bạn An Phú chân tình, nồng hậu!

Đất nước đang chuyển mình đón một mùa xuân mới. Vùng đất Thuận An Hòa ngày càng rạng rỡ và phồn vinh. Trên các tuyến đường DT 743, Mỹ Phước – Tân Vạn, 22 tháng 12, bằng các phương tiện giao thông: xe du lịch, xe gắn máy, xe đạp; chúng con đã cùng về thăm lại An Phú. Hình như ai cũng dâng trào một cảm xúc:

Đất nghèo nay đã hồi sinh !

Đường sá, phố chợ quê mình sửa sang

Trường học, trạm xá khang trang

Các khu công nghiệp rộn ràng vào ca...

“Đất lành chim đậu” – Quê ta !

An Phú – Thuận An Hòa mến thương...

Tác phẩm

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Hãy cảm nhận bằng những gì tốt đẹp nhất

Tác giả: Phùng Thị Trang – Thể loại: Truyện ngắn và ký

Học sinh nhỏ vẫn có thói quen “ô” lên một tiếng khi nghe hồi trống tan học vang lên. Lúc này, ngoài cổng trường tiểu học An Phú (*), phụ huynh tập trung rất đông ở hai bên hành lang đường bộ. Ai cũng dõi mắt vào trong sân trường để chờ đón con cháu về.

Hiện nay, trường có khoảng 4000 học sinh, mỗi ca học có khoảng 2000 em. Cứ thế, xe gắn máy các loại càng nhiều, rồi xe du lịch nối đuôi nhau càng đông. Tất cả chỉ một việc là đợi đón con cháu về nhà. Để giảm bớt áp lực xe cộ, nhà trường cho phép phụ huynh đi xe gắn máy vào cổng chính để đón con em và ra về bằng cổng phụ.

Cô Dung đang loay hoay thu dọn, sắp xếp lại các đồ dùng dạy học trên lớp. Bất chợt, chị Hạnh đã vào lớp gặp cô.

- Chào chị! Có gì không chị? – Cô Dung hỏi.

Chị Hạnh cầm tay cô Dung khóc nghẹn.

- Chào cô! Nghe cô điện thoại là chị lo rồi, nhưng điện thoại chị lúc đó đã hết tiền, chưa kịp gọi lại cho cô được. Chắc là cô báo cho chị biết việc học của Minh phải không cô?

- Dạ. Mời chị ngồi ghế, nghe giọng nói hình như chị không được khỏe.

- Chị buồn quá cô ơi!

- Không có gì đâu. Chị ngồi nghỉ cho khỏe đi, từ từ em sẽ nói cho chị rõ.

Cô Dung nắm lấy tay chị Hạnh. Lúc này, dường như chị tìm được sự đồng cảm. Cô bóp tay chị hơi mạnh, chị “á” lên một tiếng nhưng rồi cười vui vẻ. Cô Dung hỏi:

- Bây giờ chị thấy khỏe nhiều chưa?

- Chị có bệnh đau gì đâu mà cô giáo cứ lo riết.

Chị là người dân tộc Khơ-mer, quê ở Vĩnh Long. Dáng người ốm và đen. Mới có 30 tuổi nhưng chị có vẻ già hơn so với độ tuổi của chị. Lúc nhỏ, gia đình khó khăn, chị học chưa hết cấp 1. Năm 23 tuổi, chị lấy chồng. Tưởng đâu cuộc đời chị an vui, hạnh phúc. Nhưng nào ngờ! Chồng chị là người bay bướm, không lo làm ăn. Khi chị có bé Minh - đứa con đầu lòng được một tuổi, vợ chồng chị lên Bình Dương lập nghiệp. Sống ở nơi đất khách quê người. Chồng thì công việc không ổn định, suốt ngày rượu chè say sưa li bì. Chị chỉ ở nhà chăm con, tiền bạc thiếu trước hụt sau. Nhiều lúc, chị phải nhịn ăn để dành phần cho chồng, cho con. Nhưng người chồng đâu hay biết được điều đó. Khi con được hơn 2 tuổi, chị mở bán một ít đồ tạp hóa ngay trước phòng trọ. Nhờ tình thương của mọi người, nhờ có đồng vào đồng ra nên chị đỡ khó khăn hơn. Tuy vậy, tinh thần chị vẫn phải chịu áp lực, dằn vặt từ người chồng. Cũng vì con mà chị chịu đựng để cho con có được niềm vui, niềm hạnh phúc. Chị cố giữ lấy cái hạnh phúc mong manh. Một ngày không tốt lành đến với chị. Người chồng đã vô tâm bỏ lại vợ con, đi theo một người đàn bà khác. Khi ấy, bé Minh đã được 5 tuổi. Bây giờ,

chị đặt tất cả niềm tin, hy vọng và sự sống của mình dành cho con. Đạo đó, chị thấy tính tình của con khác hẳn. Minh ít nói cười và không ngoan nữa. Em hay hỏi mẹ: “Mẹ ơi! Ba đâu rồi mẹ?”. Chị nghe bứt rứt trong lòng. Chị nói: “Ba đi làm ăn xa, mai mốt ba mới về.”.

Lúc này, một mình chị phải vừa đi lấy hàng, vừa đưa con đi học, vừa bán hàng tới khuya. Nhiều đêm chỉ ngủ được hai, ba tiếng đồng hồ nên chị có vẻ mệt mỏi hơn.

Nghe chị Hạnh kể mà lòng cô Dung thấy xót xa vô cùng! Do cô chưa thấu hiểu hoàn cảnh của chị nên khi gặp chị là hay trách than về việc học tập của em Minh. Chắc là chị buồn lắm.

Chị lại kể tiếp: “Mỗi lần nói con không nghe, chỉ cho con học mà bé cứ ngồi ì ra, không nói năng gì. Chị giận và buồn bực vô cùng. Chị cực khổ bao nhiêu cũng chịu được, chỉ mong con chịu học hành, nghe lời chị dạy bảo là chị vui rồi. Chị không được học nhiều. Cô ơi! Chị mong cô chỉ dạy bé giùm chị. Môn Tiếng Việt, chị có thể dạy bé tạm được. Môn Toán, chị không biết chỉ sao cho bé hiểu. Chị có biết tính toán gì đâu cô.”

Nghe tới đây, cô Dung cắt ngang lời của chị. Nhìn vào ánh mắt u buồn của chị. Cô hỏi vui:

- Chị buôn bán mà không biết tính, rồi sao tính tiền được chị?

Chị bật cười và nói:

- Được cô. Chị dùng máy tính để tính đó cô ơi!

Chị cầm chặt lấy tay cô Dung một lần nữa và nói có vẻ tha thiết:

- Chị rất cảm ơn cô và mong cô giúp đỡ cháu. Ở trường, cháu có chuyện gì, nhờ cô báo cho mẹ cháu biết kịp thời nhé cô!

Chị chào cô Dung rồi bước đi. Cô dõi mắt nhìn theo chị.

Đạo này, chị gầy và trông khắc khổ quá. Cô Dung chưa dám hứa gì với chị, nhưng cô tự nhủ lòng: “ Phải cố gắng làm tất cả những gì mà mình có thể làm được để cho chị yên lòng và em Minh không thể bỏ học được.”

...Tiết dạy thao giảng ở lớp, cô Dung chuẩn bị khá cẩn thận mặc dù năng lực chuyên môn của cô ấy khá tốt nhưng với lòng tự trọng nghề nghiệp cô không bao giờ chủ quan.

Sau phần giới thiệu bài, cho tiết học vẫn, cô Dung viết ngay tựa bài lên bảng.

- Dạ thưa cô! Bạn Minh đánh con.

- Dạ thưa cô! Bạn Minh vẽ bậy lên tập con.

- Dạ thưa cô! Bạn Minh...

Lớp học bỗng mất trật tự, cô Dung bắt gặp ngay những ánh mắt có vẻ không hài lòng của các đồng nghiệp, đang ngồi dự giờ ở cuối lớp.

- Cô nghe rồi. Bạn Minh nhìn lên bảng lớp nghe. Đừng chọc phá bạn. Cả lớp tập trung học tập nha!

Dưới lớp, cô vẫn còn nghe tiếng cằn nhằn của nhiều bạn ngồi cạnh bên Minh. Có lẽ, đây là một kỷ niệm khó quên trong đời dạy học của cô. Vì chưa có tiết thao giảng nào mà mất trật tự như tiết thao giảng này.

Giờ dạy đã kết thúc, sau tiếng hô “nghiêm” của lớp trưởng, cả lớp đứng nghiêm chào thầy cô ra lớp.

- Dạ thưa cô bạn Minh lấy bút của con.

- Cũng bạn Minh nữa! Sao vậy Minh? Lên bàn cô. Nhanh lên.

Minh vẫn ngồi ì ra ghế. Không nói năng gì hết.

- Để con dẫn bạn Minh lên nha cô- Lớp trưởng nói. Cô Dung khoát tay:

- Để cô.

Cô đã đứng trước bàn của Minh, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của em.

- Minh lên bàn cô. Cô cho em một hộp bút chì màu mà em thích.

Minh khóc sụi sụi.

- Em không dám lên bàn cô.

- Sao em không dám?

- Dạ...dạ.....vì em....

Cô Dung đoán được ý của Minh.

- Thôi! Minh đứng tại chỗ cũng được. Nhưng Minh cho cô biết vì sao em nghịch phá các bạn trong lớp hoài vậy?

Minh im lặng. Cô sửa lại cái cổ áo và vuốt nhẹ lên mái tóc xoăn tự nhiên của Minh.

- Từ nay phải lo học đừng chọc phá các bạn nghe Minh!

Cô quay lên bàn lấy hộp bút chì màu đưa cho em. Em cầm lấy

- Em cảm ơn cô.

Lớp học im phăng phắc, bỗng Minh khóc ré lên.

- Mẹ ơi! Chùng nào ba về chở con đi học.

Cô Dung nghe mà cảm thấy xót thương em vô cùng! Ước gì, lúc này ba của Minh tìm về với mẹ con em lúc này.

Một năm học sắp kết thúc. Những vất vả, lo âu bỗng tan biến. Vậy là bước đầu cô Dung đã thành công rồi!

Trước đây, những ngày đến lớp, có lúc cô Dung thấy mình như bất lực với em. Tâm lý em thay đổi đột ngột, cô sợ em bỏ học giữa chừng. Đang ghi sổ liên lạc cho lớp, cô Dung cố ý rút trước tiên sổ liên lạc của Minh. Chắc là người mẹ trẻ ấy sẽ vui, vì em đã tiến bộ vượt bậc về kết quả học tập và rèn luyện đạo đức của mình. Điều mà mọi người quan tâm là bé Minh, không còn tâm lý bất thường. Nay em đã thuần tính lại rồi. Em chăm ngoan, tích cực trong học tập, thực hiện tốt vệ sinh lớp học và vệ sinh cá nhân của bản thân.

Thật hạnh phúc! Sau giờ chơi của buổi học cuối cùng của năm, em bước vào lớp học, đứng gần bên cô Dung. Hai bàn tay nhỏ nhắn của em đã cầm tặng cô một cành hoa phượng vừa rơi xuống sân trường, sau một cơn gió lốc.

- Thưa cô, em kính tặng cô.

- Minh tặng cô à ?

- Cô cảm ơn Minh nha.

Em nhìn cô. Ôi! Một ánh mắt quá dễ thương. Cô ôm em vào lòng. Em cúi đầu nói:

- Thưa cô.... Vì em rất thương cô!

Ngoài trời, gió rít mạnh và cuốn bay những nhánh phượng rơi lả tả mang theo cả những bông hoa tươi đỏ. Một cảm giác man mác buồn. Cô Dung sắp phải xa lớp 1.3, xa em Minh. Cô mong năm học tới, em sẽ tiến bộ hơn nữa.

Trời trút một cơn mưa dai dẳng, sau những ngày dài nắng hạn. Hoa phượng rơi đầy trên sân trường lênh láng nước. Lúc này, dường như cơn mưa lòng, làm cho đôi mắt của cô Dung ươn ướt...

Tác phẩm

Đạt giải khuyến khích

Tác phẩm: Người trong bão

Tác giả: Linh An – Thể loại: Truyện ngắn và ký

Đảo nhỏ, nghèo và còi cọc như cây lúa nhiễm mặn. Vậy mà hàng trăm năm qua vẫn lây lất sinh sôi cheo leo, như chòm vú héo của mẹ đất nhô lên khỏi biển. Phóng viên đến phỏng vấn trước khi cơn bão vào bờ, những đứa trẻ lên sáu nhưng không đi học, bỗng nách đứa em vừa thôi nôi, chạy lằng xằng mong được nhận chút quà bánh từ người lạ. Những người đàn ông còn sót lại ở đảo đều đã già nua, ngồi ngó khách không nói lời nào. Những người đàn bà ngồi trong nhà mình nói qua nhà hàng xóm, “không biết đợt này có cứu trợ mì chua cay nữa hông?”.

Phóng viên tìm đến gặp ông cụ Tư, người già nhất đảo. Người ta chỉ rằng, ông cụ ấy đã chín mươi tuổi, sống qua gần trăm cơn bão mà vẫn minh mẫn nhớ đầy đủ từng cơn. Câu hỏi cho cụ rằng, đảo này năm nào cũng đón đầu những cơn bão, tồn tại được mấy mươi kiếp người ở đây, ắt tổ tiên cụ cũng đúc kết được những kinh nghiệm sâu sắc truyền lại cho con cháu?

Ông Tư lắng tai nghe rõ rồi nói, chẳng có kinh nghiệm gì cả, bão đến thì dọn chạy thôi. Bão ở bờ Đông thì dọn qua bờ Tây, còn bão ở bờ Tây thì dọn qua bờ Đông. Đám con nít xóm dẫn phóng viên đi qua bờ Tây, những cái chòi từ cơn bão trước vẫn còn đó. Chúng xơ xác và trơ trọi, có nơi còn để lại cái nôi treo tòn ten trên vách ni lông. Trong đám trẻ có đứa khẳng định chắc nịch rằng, “thấy vậy chứ bão mà vô, tụi con dọn qua là xôm tụ lại ngay!”.

Lật lại lịch sử những cơn bão qua đảo, mới giật mình rằng có một đợt bão ngoại lệ. Chúng đổ dồn tấn công cả 2 mũi bờ Đông và bờ Tây. Năm đó đảo xơ xác (và xơ cả xác người). Những người đàn ông cho ghe từ biển trở về, máy nổ hết công suất vẫn không sao kịp. Những chiếc ghe neo ở bờ cũng không cách nào chịu nổi trước cơn lốc kinh hoàng. Vậy là chỉ hai hôm đổ bộ vào bờ, đảo thành ra đảo góa.

Những người còn sống đa phần là những người ở lại đảo, được chính quyền tới kịp sơ tán đi. Còn cánh đàn ông, lao động chính của đảo Chày thì đi lênh đênh trên biển Đông hay biển Tây, để rồi sau bão người ta ra vớt được vài chục xác đem về. Số còn lại biệt tăm nhang khói từ dạo đó. Cái tên cúng cơm “đảo Chày” cũng bắt đầu mờ nhạt khi tên gọi “đảo góa” lên ngôi. Cứ mỗi chiều nhang khói tỏa khắp nơi ven biển. Những người phụ nữ kéo đám con thơ ra đó gọi tên cha, như hét vào mặt biển những căm hờn và truy vấn. Sao biển không nổi cơn phẫn nộ nữa đi? Sao biển lại cứ lặng im như thế?

Cơn bão kinh hoàng năm ấy, lấy đi của đảo bọn người. Nhưng chúng quẳng trả lại một ông già Tư tóc bạc như bông, nằm thoi thóp thở trên bờ biển. Người ta đem ông đi cấp cứu và không quên dặn bác tài công tàu dò rằng, “vào trạm xá trong bờ, nhớ nói bác sĩ ráng cứu lấy ông cụ, ổng là người già nhất đảo này!”. Và ông sống mạnh khỏe không đau ốm gì sau đợt đó. Trở thành nhân chứng sống động và thuyết phục nhất, sau bão. Nhưng có nhân chứng đây rồi, biết phải thừa ai? Lễ nào đi thừa cơn bão dữ.

Nhưng làm sao thừa cơn bão cho được. Xóm nghèo rớt mồng tơi, bỗng dưng được người phương xa cứu trợ. Những người đàn bà quanh năm lam lũ làm sao biết được khách sạn sang trọng ra sao. Cũng nhờ bão vào, nhà nước sơ tán vào bờ, mới được đưa vào khách sạn để trú ẩn. Cái nệm dày cui, nằm ngủ mà vẫn không sao biết ngoài kia bão đang gầm rú, làm người ta sau nhiều năm vẫn nhớ mãi khôn nguôi.

Khi đoàn người trở về, ngoài cứu được ông Tư sống dậy sau bão, thì người ta bàng hoàng phát hiện bão cuốn từ nơi đâu, quẳng lại đứa bé sơ sinh ở bến tàu. Nó nằm tái xanh như chết. Mấy bà mẹ của đảo đem thằng nhỏ vào hơi lửa, đổ nước ấm, xoa mạch thì nó sống lại, khóc ré lên. Đứa nhỏ được đưa vào bờ trị bệnh mấy bữa. Bão yên hẳn thì người ta đưa về đảo để trả cho cha mẹ nó. Nhưng biết cha mẹ đứa nhỏ ở đâu mà trả. Thằng bé không phải người của đảo. Hay cơn bão cuốn nó từ nơi xa rồi quẳng lại nơi này. Hay cha mẹ nó ở tàu nào đó vừa tấp vô trú bão thị bị cuốn mất đi. Tất cả những giả thuyết đưa ra đều vô nghiệm. Đứa trẻ không cha mẹ được đảo giữ lại, truyền tay nhau nuôi chờ ngày ba mẹ nó (nếu còn sống) sẽ quay lại rước.

Nhưng lâu quá vẫn không thấy ai tới tìm, khi đứa nhỏ bắt đầu biết nói. Ông già Tư, mang đứa nhỏ ra xã để làm khai sinh. Ông đặt nó tên Trần Trọng Bảo (tức là lượm đứa nhỏ từ trong cơn bão). Nhưng nghe phát âm, người ta võ đoán rồi đánh máy thành Trần Trọng Bảo. Vẫn không ai hay biết điều đó, mãi đến khi đứa nhỏ vào lớp một, đem giấy tờ ra trường, ông già mới bật ngửa sửng sốt: “Sao mà trọng bão cho được?”.

Người đảo cất nghĩa với nhau, thằng nhỏ “trọng bão”, thì đảo này còn khổ gì sinh sôi. Tới bão mà nó cũng trọng thì còn gì mà nói. Đồi bữa biết đâu nó rủ bão vào đảo không chừng.

Đứa nhỏ được yêu thương từ lúc xuất hiện, bỗng dưng bị ra rìa vì cái tên của mình. Năm nó vào lớp một. Lại thêm một cơn bão đánh vào đảo. Lần này bão không dữ dội như lần trước, nhưng cũng có mấy chuyến ghe biển bị chìm, mất trắng. Người ta càng đâm nghi hơn về cái tên đứa trẻ. Kêu ông già ra xã làm lại giấy tờ, đổi tên cho thằng nhỏ. Nhưng hồ sơ phải lên huyện lên tỉnh lu bu, tuổi tác của ông thì có hạn. Đảo lại không có nhiều người rành chữ nghĩa nên thôi, cái tên đứa nhỏ vẫn y thình, như cái đinh đóng chặt vào đời nó và đời đảo Góa.

Sau mùa đó, bão vẫn thường vào đảo mỗi năm vài bận. Tôn cá từ đó cũng ít đi, không biết vì bởi ăn phải những trái thuốc nổ của đám ngư dân hay bởi cái tên Trọng Bảo. Cuối đảo, nơi mũi đất de ra phía biển mấy trăm năm bồi tụ, bỗng dưng sụp lở triền miên không thôi. Nhìn mé nước liếm nơi rìa đất, mà lòng ai nấy cũng lo âu. Kiểu vậy chừng vài năm nữa, không cần bão thì đất cũng sụp hết cả đảo rồi. Người ta lại nghi ngờ cái tên Trọng Bảo, dù những hàng được, hàng mất cứ bị cắt xén đi dần để những người đàn bà góa ở nhà hầm than đem ra chợ bán.

Thằng nhỏ không biết mọi người nghi ngờ cái tên của nó mang điềm báo xấu với đảo Góa ra sao. Nó hồn nhiên chơi cùng đám trẻ, vẫn lấy cỏ làm gà, lấy lá dừa nước lợp nhà chòi, dặn nhau rằng làm sao cho kiên cố để bão vào vẫn còn nguyên vẹn. Sau mùa tránh bão trở về khỏi cất nhà chòi mới mà chơi!

Đứa trẻ lớn lên, đảo vẫn nghèo và đất rừng vẫn không mọc thêm nhiều nữa. Những chuyến ghe biển ít ỏi còn sót lại của sáu bảy người đàn ông trên đảo ra biển dày hơn. Bởi những đứa con lớn lên, tiền ăn tiền học chồng chất đầy trong ngôi nhà trống hoạc.

Ông Tư già nua lo lắng không biết có đủ tiền cho thằng nhỏ đi học tiếp hay không. Trường phổ thông ở trong bờ cách mấy mươi cây số. Thằng nhỏ ham học nhưng biết phải làm sao!

Một bữa đang nằm võng lo âu, thì cái radio rọt rẹt báo tin có cơn bão hình thành phía khơi xa và sắp vào đảo. Chiều đó đảo Góa nhốn nháo. Những chiếc tàu chỉ mới ra khơi được hai hôm, tiền dầu còn ký thiếu ngoài đại lý. Tin bão mỗi lúc mỗi dày hơn, và cấp độ bão lần này làm cho đảo lo sợ.

Người ta lục đục di dời đảo đi về sâu phía trong đất liền, mặc dù không ít người cứ tin rằng bão đến từ bờ Đông thì né qua bờ Tây thôi chớ đi sâu vào bờ làm gì: “Mấy đứa con còn đang ở tàu biển khơi xa. Phải chờ nó về, còn lấy tiền trả nợ nần cơm áo”. Nhưng bão gần bờ hơn, những cơn gió báo hiệu bão lần này không chút đơn giản. Những chiếc tàu ở xa khơi vẫn còn luyến tiếc mấy mẻ lưới và tiền đóng dầu nên vẫn chưa về kịp. Người ta lo sợ thì đâm ra nghi ngờ. Những nghi ngờ đó dồn lên thằng nhỏ tên Trọng Bảo. Năm nay nó vừa đậu cấp 3, sự kiện nào của đời nó cũng gắn liền với bão?

Trong đoàn người đi tránh bão, đứa nhỏ cũng bị dân đảo né xa. Những người đàn bà dặn con cháu rằng, không được lại gần thằng Bảo: “Bà thầy bói xóm chợ nói, nó mang bão vào bờ đó. Lại gần nó lây điềm xui cho mà coi”. Những đứa bạn thân ngày nào bỗng dưng né tránh Bảo. Nó thấy lòng chùng xuống mặc dù ông già thân thiết nhất của nó vẫn thương yêu và an ủi, thôi kệ đi con. Nhưng làm sao kệ được, nó vẫn yêu thương đảo này, coi những bà má bà dì như mẹ ruột, những đứa bạn thì như anh em cùng mẹ cùng cha. Vậy mà bây giờ chỉ cơn bão nổi, và cái tên Trọng Bảo mà mọi người cho nó ra rìa. Nó ngồi thu lu ở nơi ngôi nhà tường tránh bão. Ngó về phía xóm Góa ở phía xa, không biết bây giờ đảo có còn những ngôi nhà chòi của nó hay không?

Nửa đêm bão vào bờ và bắt đầu rú lớn. người đàn bà góa khóc ngất lên ngất xuống khi không thấy đứa con tám tuổi bị mộng du của bà nơi đâu. Nó vẫn thường đi một cách vô định như vậy. Nhưng trong cơn bão lũ này, không biết nó đi đâu. Người ta túa nhau đi tìm khắp nơi nhưng không gặp. Đến gần sáng thì phát hiện mất thêm thằng Bảo. Hối khuya khi thức dậy tìm đứa nhỏ mộng du, thằng Bảo vẫn còn ở đây, vậy mà giờ nó đâu. Vừa khóc, người đàn bà vừa hần học, “tui nói nó tên Bảo là xui lắm mà mấy người không tin?” Mọi người im lặng không nói lời nào. Tiếng khóc của bà lọt thỏm vào tiếng mưa không thổi gào rú ngoài sân.

Ông Tư ngồi thu lu trong góc nhà, buồn bã lo âu, không biết hai đứa nhỏ đi đâu, có bị làm sao trong cơn bão này không? Mấy nay thằng Bảo buồn buồn, không biết nó có giận hờn hay tủi thân rồi bỏ đi hay nghĩ quẩn? Lòng ông nặng như núi đè. Mà không có cách nào tháo ra cho được.

Trong lúc mọi người vẫn còn lục đục tìm kiếm hai đứa nhỏ thì phía xa, nơi con sông từ biển đổ vào đang không thôi dậy sóng, có hai bóng dáng bơi vào bờ, một đứa vừa bơi vừa cầm cái cầm đứa còn lại cao lên không để ngạt. Ông già vừa hét vừa chạy ra phía bờ sông mà khóc: “Bảo ơi, mây đó chứ ai Bảo ơi là Bảo...”.

Nếu chỉ nghe tiếng ông già, người ta sẽ không hiểu ông đang kêu gào trong niềm vui mừng hay niềm uất hận...

“Mẹ ơi, mẹ ơi” – An phấn khích nói to: “Con được chọn đi hội trại tỉnh đó mẹ”
Tiếng mẹ An lẫn với tiếng nước chảy, bà nhẹ giọng nói với cô con gái nhỏ:
“Đi cái gì mà đi hoài vậy, mà coi sao năm nay ở lại lớp nghe chưa”
“Mẹ coi thường con quá à nha, học sinh trung bình cũng lên lớp mà” – An cười, tiếng em khanh khách vang.

“Chùng nào đi”

“Đi ở đâu”

“Đi với ai”

...

Từng câu mẹ ân cần hỏi han và đáp lại là tiếng của An cứ liên tục vang trong ngôi nhà nhỏ. Bầu không khí ấm áp bao trùm quanh hai mẹ con. Mẹ nhìn đứa con gái nhỏ, bà tự hào lắm.

Bố em mất cũng mấy năm, nhà vốn khó khăn nay lại còn nghèo khổ hơn. Lúc bố mất, em đang học cấp 2. Cả thế giới của An như sụp đổ, em chán nản, học lực đi xuống, bỏ học, lêu lổng. Mẹ của em phải dùng cái mạng ra dạy dỗ thì đứa bé đang tuổi nổi loạn đó mới có thể thấm được cái hoàn cảnh hiện tại của nó. Thế nhưng, cuộc sống của An lại mờ nhạt, hầu như không chơi với ai, cũng không ai biết đến em. Và điều người mẹ trân trọng nhất – con bà rất ít cười.

Nhưng rồi thời gian đó cũng qua, nỗi đau bố mất cũng dần nhạt phai, mặc dù An không quá giỏi giang xuất sắc, nhưng người mẹ biết, từ khi lên cấp 3, con bà đang ngày càng cố gắng hơn.

Tuy không đạt học lực giỏi, nhưng học rất chắc, luôn cố gắng tất cả mọi môn, đỡ dần cho bà việc nhà và ngày càng sống tình cảm với bà hơn. Từ khi vào cấp 3, còn bé bắt đầu tham gia các phong trào ở trường, nó quen nhiều bạn mới, biết nhiều kiến thức, được đi khắp nơi đó đây và cuộc trò chuyện của hai mẹ con dường như chưa bao giờ hết.

Người mẹ nhớ nhiều câu chuyện bé con đã kể, nhưng chuyện về các hoạt động bên Đoàn thanh niên và về Đảng là An kể nhiều nhất. Giọng em lú lo kể về các cuộc thi, các hoạt động, các ước mơ và những câu chuyện, những người bạn khi em tham gia. Lắm lúc, bà cũng sợ ảnh hưởng tới việc học tập của con, nhưng con bé cứ cười mà tự tin “Con không tham gia cũng có người khác, quan trọng là con muốn đó mẹ ơi”, “Con thích tham gia lắm, con muốn được học hỏi thêm, con còn muốn thể hiện con nữa đó”, con bà nhiều lí do lắm. Nhưng có một lần nó nói bà vẫn không quên được “Con còn trẻ, con muốn cống hiến mẹ ơi”

Ánh mắt của An lấp lánh như ngàn sao trên bầu trời đen thẳm thẳm. Tuy nhỏ nhoi, yếu ớt nhưng vẫn mang vẻ đẹp nhẹ nhàng, không thể lẫn. Khi nhắc tới Đoàn, tới Đảng, An mới là chính mình, cười nhiều hơn, nói to hơn và đôi mắt đó là minh chứng cho tất cả niềm đam mê và yêu thích của em. Có lẽ, đó mới là nơi con bé thuộc về, môi trường năng động, để từng bước chân An có thể tự tin bước đi. Dẫu có mệt mỏi đấy, nhưng niềm đam mê từ sâu trong con tim An thôi thúc em tiếp tục. Có lắm lúc, say xe, mất bài, trễ bài hay kiểm tra sát ngày thi phong trào, phải thức khuya, An luôn cười và cố gắng hoàn thành, đôi khi tham gia các cuộc thi không đạt giải, con bé buồn lắm. Nhưng lại tiếp tục cười “Con sẽ tiếp tục theo đuổi mà, ai cũng chiến thắng hết thì làm sao có được “mẹ thành công””

Người mẹ nhìn con, bà cũng nhớ tuổi trẻ của mình, bà cũng được tham gia hát, múa và các công tác cho Đoàn xã. Nhưng rồi, thời gian trôi, áp lực cơm áo gạo tiền ghì bà xuống. Những lúc mệt mỏi, bà lại nghĩ tới tuổi trẻ, bà đã từng xông pha, đã từng góp hết sức trẻ của mình, tuy không nhiều. Nhưng bà tin, nó cũng đóng góp chút gì cho tổ quốc, cho đất nước. Điều đó lại làm bà tiếp tục phấn đấu đối mặt với áp lực, với cuộc sống, nhưng cũng làm bà suy nghĩ, nếu như bà chưa từng tham gia các hoạt động đó, liệu bà có thể còn động lực như hôm nay không?

Có những đứa trẻ bằng tuổi con bà, nhưng vùi đầu vào học tập, chẳng ai ép các em phải tham gia, phải cống hiến, nhưng cũng không ai bắt các em phải học tập hết cả thời gian như vậy. Đối với bà, đi học đâu chỉ lấy kiến thức, còn phải “đi đôi với hành”, phải có các kỹ năng, mà các kỹ năng cần thiết cho đời sống đó có rất nhiều ở các công tác Đoàn. Là học sinh, ngoài học ra, các em nên có tinh thần sáng tạo, sẵn sàng trong việc xây dựng, phát triển quê hương và đất nước. Đặc biệt là công dân ở Bình Dương, là một tỉnh rất đầu tư trong việc giáo dục, trong thời đại công nghiệp, tuổi trẻ phải luôn tự tin và có bản lĩnh đóng góp và sự phát triển của tỉnh Bình Dương. Cho nên, con bà có kể về phong trào “Học Sinh 3 Tốt”, không chỉ phải học cực kỳ giỏi mà còn cần thể lực tốt, đạo đức tốt, có tham gia các phong trào do Đoàn tổ chức. Nếu như cứ đề nặng học tập, hằng ngày sống với các kiến thức trên lý thuyết mà không biết gì về thực tế, thì giới trẻ sẽ đưa đất nước đi đâu?

“Mẹ ơi”

Tiếng An làm cắt ngang dòng suy nghĩ của bà.

“Mẹ biết không, ngày 26 tháng 3 là ngày thành lập Đoàn thanh niên đó mẹ, còn ngày thành lập Đảng là ngày 3 tháng 2, Tố Hữu có viết tác phẩm “Từ ấy” khi nhận ra được ánh sáng của Đảng đó mẹ. Sang học kì 2 này con sẽ học đó mẹ”

“Biết nhiều quá ta”

“Mẹ này, mấy cái này là kiến thức cơ bản đó, con thích lịch sử về Đoàn, về Đảng lắm mẹ”

“Chứ Tố Hữu viết bài “Từ ấy” khi gặp Đảng, vậy An viết bài gì khi tham gia bên Đoàn”

An không suy nghĩ, trực tiếp trả lời:

“Từ bỏ cuộc sống tăm tối đó mẹ”

Lời vừa thốt ra em cũng ngạc nhiên, nó chính là suy nghĩ chân thật nhất mà em nghĩ, rồi em lại nói tiếp:

“Đúng thật. Mẹ thấy đó, từ khi con bắt đầu lên cấp ba, con mới bắt đầu cảm thấy con sống có nghĩa thật sự, con muốn tham gia để được đi thi, đi đây đi đó nó vui lắm mẹ. Từ từ, con lại muốn đem giải về cho trường. Với lại, sau này con muốn trở thành một người truyền cảm hứng, một diễn giả, hay một làm bên đoàn, bên Đảng đó mẹ” Em ngừng một lúc.

“Cho nên, con lúc nào không bỏ lỡ cơ hội được đi khắp nơi, cũng trong tỉnh mình thôi, nhưng với con nó ý nghĩa lắm. Mẹ có nhớ cái câu hát “Đừng hỏi tổ quốc đã làm gì cho ta. Và tự hỏi ta đã làm gì cho tổ quốc hôm nay”, con muốn sống như vậy đó mẹ”, An tiếp tục.

“Hơn ai hết, con nghĩ, tham gia vào Đoàn, giúp con khác biệt hơn các bạn khác mẹ à”

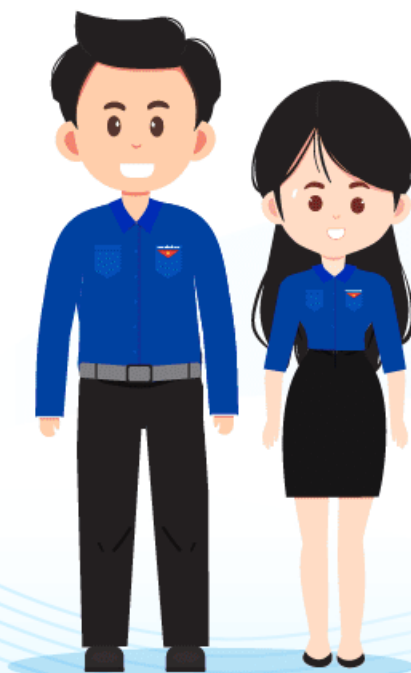
“Mẹ...”

Trước đây, con ngốc nghếch quá, làm mẹ khổ nhiều. Nhưng hiện tại, nói thật nhờ việc tham gia vào Đoàn, mới có con của ngày hôm nay. Dù thế nào, con sẽ tiếp tục là con, sẽ cố gắng mẹ à”

Từng câu nói, là những suy nghĩ từ đáy lòng của em, những gì em nghĩ, những gì em muốn. Lắm lúc, em mạnh dạn chia sẻ việc em muốn cống hiến thân mình, cống hiến sức trẻ. Bạn bè của em lại trêu đùa, tỏ ý việc em muốn nó xàm, không có gì đáng chú ý. Nhưng, thật tâm, em lại nghĩ tới cái gì đó xa hơn. Tới câu nói của thầy giáo em: “Khi em lớn, khi em đã đủ tiền, đã tới một lúc em nhận ra em không muốn làm việc cho bản thân mình nữa, rồi em sẽ nhận ra, em sẽ muốn làm gì để đóng góp cho xã hội”.

Em đã khóc, khi nghe lời thật tâm đó từ thầy, và cũng từ chính trái tim em. Em muốn, em khao khát có thể làm gì đó để hi sinh, để cống hiến, để vì mong muốn của mình chứ không vì danh lợi hay tiền bạc. Và hơn hết, điều quan trọng mà hiện tại em muốn. Em sẽ góp phần thay đổi quan điểm của các bạn học về Đoàn về Đảng. Về nhiệm vụ của tuổi trẻ mà các bạn nên làm. Chúng ta còn trẻ, còn cơ hội, còn thanh xuân. Còn một quãng đường dài. Vậy, sao không thử?

MỘT SỐ HÌNH ẢNH TẠI LỄ TRAO GIẢI
CUỘC THI SÁNG TÁC CÁC TÁC PHẨM NGHỆ THUẬT
CHÀO MỪNG 90 NĂM NGÀY THÀNH LẬP ĐOÀN TNCS HỒ CHÍ MINH
(26/3/1931 - 26/3/2021)

MỤC LỤC

LỜI NÓI ĐẦU	3 - 4
PHẦN 1: TÁC PHẨM ĐẠT GIẢI THỂ LOẠI ẢNH	5
Tác phẩm đạt giải nhất	
Tình yêu bóng đá	6
Tác phẩm đạt giải nhì	
Sức trẻ Bình Dương	7
Tác phẩm đạt giải nhất	
Cho thành phố sạch đẹp	8
Tác phẩm đạt giải khuyến khích	
Tinh thần xung kích thanh niên	9
Mang con chữ cho trẻ khuyết tật	10
PHẦN 2: TÁC PHẨM ĐẠT GIẢI THỂ LOẠI NHẠC	11
Tác phẩm đạt giải nhất	
Hành khúc tuổi trẻ Bình Dương	12
Tác phẩm đạt giải nhì	
Tiến lên bên cờ Đoàn	13
Tác phẩm đạt giải ba	
Tự hào sức khỏe Bình Dương	14
Vinh quang thanh niên Việt Nam	15
Tác phẩm đạt giải khuyến khích	
Thanh niên lên đường	16
Tự hào tuổi trẻ Bình Dương	17
Hành khúc thanh niên Bình Dương	18
Tự hào thanh niên Bình Dương	19
Khát vọng tuổi đôi mươi	20 - 21
Tuổi trẻ Việt Nam tiếp bước	22

Niềm tin tuổi trẻ Bình Dương	23
Tự hào áo xanh cờ đỏ sao vàng	24

PHẦN 3: TÁC PHẨM ĐẠT GIẢI THỂ LOẠI THƠ VÀ TẢN VĂN 25

Tác phẩm đạt giải nhì

Hai màu áo một trái tim	26 - 28
-------------------------	---------

Tác phẩm đạt giải ba

Tự hào người đoàn viên anh hùng	29 - 30
---------------------------------	---------

Dấu ấn Thuận An Hòa	31
---------------------	----

Tác phẩm đạt giải khuyến khích

Anh hùng đất Việt	32 - 33
-------------------	---------

Cuống rốn của rừng	34 - 35
--------------------	---------

Ngày ấy	36
---------	----

Dòng sông khát vọng	37
---------------------	----

Tháng thanh niên	38
------------------	----

Tự hào 90 mùa xuân Đoàn xung kích	39
-----------------------------------	----

PHẦN 4 TÁC PHẨM ĐẠT GIẢI THỂ LOẠI TRUYỆN NGẮN VÀ KÝ 40

Tác phẩm đạt giải nhất

Những mùa nhớ thương	41 - 43
----------------------	---------

Tác phẩm đạt giải nhì

Cán bộ Đoàn với ký ức Trường Sa	44 - 47
---------------------------------	---------

Tác phẩm đạt giải ba

Xuyến	48 - 49
-------	---------

Dấu ấn về một vùng quê	50 - 51
------------------------	---------

Tác phẩm đạt giải khuyến khích

Hãy cảm nhận bằng những gì tốt đẹp nhất	52 - 55
---	---------

Người trong bão	56 - 58
-----------------	---------

Bước chân con hôm nay	59 - 61
-----------------------	---------

Một số hình ảnh tại lễ trao giải	62
----------------------------------	----

THANH NIÊN VIỆT NAM

